

törekvését? Harrison Brown a California Institute of Technology professzora könyvének, "Az emberi jövő kihívásának" végén a következő értékelést olvashatjuk: "Amint látjuk, az ipari társadalom alapvetően instabil, és bármikor visszacsúszhat az agrár-társadalomba. Ugyanígy az ipari társadalmon belül azok a körülmények, amelyek az egyéni szabadságot biztosítják, alapvetően bizonytalanok azon képességeikben, amelyekkel elkerülhetik a rideg szervezethez és a totalitárius vezetés kiépülésének feltételeit. Valójában, ha megvizsgáljuk mindazon előrelátható nehézségeket, amelyek az ipari civilizációk túlélését fenyegetik, nehéz belátni, hogyan lehetne a stabilitás elérését az egyéni szabadság fenntartásával összeegyeztetni." (The Challenge of Man's Future by Harrison Brown, The Viking Press, New York, 1954).

Ha ezt a problémafölvétést még el is utasítanánk, mint a távoli jövő zenéjét, akkor is megmarad az a szorongató kérdés, vajon a 'modernizáció', ahogyan azt jelenleg gyakoroljuk, tekintet nélkül vallási vagy szellemi értékekre, elfogadható eredményeket hoz-e. Ha a tömegeket tekintjük, az eredmények katasztrófálisak; a vidéki gazdálkodás összeomlása, a munkanélküliség emelkedő áradata a városokban és vidéken, és a testi-lelki táplálékot egyaránt nélkülöző városi proletariátus növekedése.

"Mind a közvetlen tapasztalat, mind a hosszútávú előrejelzések arra mutatnak, hogy a buddhista közgazdaságtan még azok számára is ajánlott tanulmány, akik úgy vélik, hogy a gazdasági haladás fontosabb, mint bármely szellemi vagy vallási érték. Azért, mert nem az a kérdés, hogy a 'modern haladás' és a 'hagyományos maradás' közül melyiket válasszuk. A kérdés az, hogyan találhatjuk meg a helyes fejlődési utat, az 'arany középutat' a materializmus nemtörődömsége és a hagyomány mozdulatlansága között, röviden, a kérdés az, megtaláljuk-e az 'igaz megélhetést'."

(részlet a Szerző *Mikroelektronika és társadalom c. elemzéséből*; 1995.)

ELMÉLKEDÉSEK

Március 1., hétfő - Lk 6,36-38

Az **ítélkezésről** szól a mai rész. „*Ne mondjatok ítéletet senki fölött*”, „*mert amilyen mértékkel ti mérték, olyannal mérnek majd nektek is.*”

A napokban sokat találkozók egy ide kapcsolódó fogalommal, az **előítélettel**. Ami tulajdonképpen egy természetes emberi viselkedés. Az agyunk igyekszik rendszerezni, skatulyázni az embereket, hogy átláthatóbbá tegye ezt a kusza világot, mellyel általában hiányos ismereteit igyekszik pótolni. Sok esetben a környezetünk előítéleteit átvesszük, pusztán konformitásból, vagy társadalmi, anyagi állapotunkból kifolyólag (pl.: „Én is jótékonykodnék a helyében, ha ennyi pénzem lenne...”)

A kérdés csak az, hogy helyes-e az ítékezés és az előítélet állítás embertársunkkal szemben? Jézus egy frappáns példát nyújt nekünk: odamegy egy kiteszített réteg egy tagjához, megszólítja őt, vizet kér tőle. Megmutatja nekünk, hogy szétszedhetőek ezek a merevnek hitt keretek. Politikailag is jobbnak tartom, ha ismerünk olyan embereket, akik esetleg nem arra szavaztak, mint mi, vagy éppen nem szavaztak. Fontos tudatosítanunk magunkban, hogy nem minden ember egyforma a környezetünkben.

Egy bizonyos a számomra, hogy az előítéletnek kártékony hatása van. Mind társadalmilag, mind a személyes fejlődésnek és világlátásnak káros. Társadalmi kár, mert például nem alkalmazzák az adott népcsoportból származó tisztességes embert, mert negatív előítéleteket kapcsolnak hozzájuk. Egyéni kár, mert csorbul az igazság.

Az **igazság**. Valahogy belénk van kódolva az igazság utáni vágyakozás, ezért is ítélünk. De hogy mi is az igazság, vagy, hogy Isten igazságos-e, az már sűrű kérdőjeleket rajzol bennem. Itt a földön nincs igazság és nem is lesz soha, ebben biztos vagyok.

Nekem mit jelent az igazság? Ha éppen megbántott vagyok egy ügyben, sérültem, akkor tudok-e jól mérlegelni? Tudom-e pontosan, hogy az „elítelt” ember miért cselekedte azt, amit?

Elítélhetek-e személyeket a passzivitásuk miatt? Azért mert én elvállaltam valamit, elvárhatom azt másoktól, hogy segítsenek a jó ügy érdekében? Igazságos az, ha egy közösség tagjaként csak elveszek a közösből, de a komfortzónámat már nem lépem át?

Ha felidegesítek valakit a viselkedésemmel, akkor igazságos, hogy felemeli a hangját? Igazságos az atyai pofon a hisztiző gyerekeknek? Az igazságszolgáltatás a szükséges rossz?

Talán az igazságot sosem fogjuk megtapasztalni, mert emberek vagyunk. Biztos vagyok benne, ha majd elköszönünk a testünkötől, akkor halálunk után mindezek a fogalmak teljesen letisztulnak majd és

átértékelődnek.

De sosem szabad elfelejtenünk, hogy küldetésünk van! Jézusunk megmutatta, hogy nem minden a test, legyőzhetőek azok a viselkedési formák, amik gátolnak bennünket az Isten Országának építésében.

Horváthné Király Kata, Érd

Március 2., kedd - Mt 23, 1-12

Jézus ekkor a néphez és a tanítványokhoz fordult, ezekkel a szavakkal: „Az írástudók és a farizeusok Mózes tanítói székeiben ülnek. Tegyetek meg és tartsatok meg ezért mindent, amit mondanak nektek, de tetteikben ne kövessétek őket, mert bár tanítják, de tetté nem váltják. Elviselhetetlenül nehéz terheket hordanak össze és raknak az emberek vállára, de maguk ujjal sem hajlandók mozdítani rajta. Minden tetteikben az vezeti őket, hogy az emberek előtt feltűnjenek. Szélesre szabják imaszijukat és megnagyobbítják köntösükön a bojtokat. Szívesen elfoglalják a lakomákon a főhelyeket és a zsinagógában az első székeket, szeretik, ha a tereken köszöntik s rabbinak szólítják őket az emberek. Ti ne hívassátok magatokat rabbinak, mert egy a ti mesteretek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. Atyának se szólítsatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, a mennyei. Tanítónak se hívassátok magatokat, mert egy a ti tanítótok, Krisztus. Aki nagyobb közületek, az a szolgátok lesz. Aki felmagasztalja magát, azt megalázzák, aki megalázza magát, azt felmagasztalják. Jézus mondatai méltán nevezhetők örökérvényűnek, hiszen egészen pontosan felfedezhetjük ezen szentírási szakasz tartalmát az emberiség eddigi történetében. Jelen korunkban is vannak ájtatos, képmutató „írástudók”, akik egy közvetítő közegen (média) keresztül kizárólagosan és sajátos tartalommal töltik meg a „kereszténység” fogalmát, miközben egyébként sokszor gyűlöletet szítanak társadalmi csoportok, kisebbségek ellen.

A világ a feje tetejére állt. (Hogy mikor, az egy külön elmélkedést érdemelne.) A *miniszter* (aminek jelentése „szolga”) nem szolgál, hanem uralkodik. Jézus pedig ott „munkálkodik” belül minden egyes keményen szolgáló (sic!) kisemberben. A hatalmi rendszerek elbizakodottsága és gögje előbb-utóbb mindig bukáshoz vezetnek.

Mit jelentenek ezek rám nézve?

Például, ha alázatos és szerény lennék, nem fenyegetne a bukás veszélye, hiszen aki nincs magas lovon, az nem tud leesni a magas lóról. Természetes emberi tulajdonság, hogy vágyom az elismerésre, de mindezt sajnos sokszor a legkisebb erőfeszítésekkel, látványos látszatcselekedetekkel próbálom „kiérdemelni”. Szerintem megfontolandó javaslat Jézustól, hogy próbáljunk meg folytonos könyöklés és helyezkedés nélkül előbbre jutni az életünkben, és inkább alázatunkkal, szerénységünkkel érdemeljük ki mások

figyelmét. Lépünk eggyel hátrébb, a másik emberrel való konfliktusunkban legyünk önkritikusak, merjünk igazat adni a másik félnek. Valószínűleg így nem leszünk sem cégvezetők, sem miniszterek, de „százannyit” kapunk jutalmul.

Bajnok Balázs, Budapest

Március 3., szerda - Mt 20, 17-28

Amikor Jézus Jeruzsálembé készült felmenni, maga mellé vette külön a tizenkét tanítványt, és útközben ezt mondta nekik: „Íme, felmegyünk Jeruzsálembé, és az Emberfia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak. Halálra ítélik, és átadják a pogányoknak, hogy kígyózzák, megkorbácsolják és keresztre feszítsék, de harmadnapon feltámad.” Akkor odament hozzá a Zebedeus fiainak anyja fiaival együtt, leborult előtte, és kérni akart tőle valamit. Jézus megkérdezte tőle: „Mit akarsz?” Ő így felelt: „Mondd, hogy az én két fiam közül az egyik jobb kezed, a másik bal kezed felől üljön a te országodban.” Jézus így válaszolt: „Nem tudjátok, mit kértek. Ki tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet én fogok kiinni?” Ők így feleltek: „Ki tudjuk.” Erre ő ezt mondta nekik: „Az én poharamat kiisszátok ugyan, de hogy ki üljön jobb és bal kezem felől, azt nem az én dolgom megadni. Azok fogják megkapni, akiknek az én Atyám elkészítette.” Amikor ezt meghallotta a többi tíz, megharagudott a két testvérré. De Jézus magához hívta őket, és ezt mondta: „Tudjátok, hogy a népek fejedelmei uralkodnak rajtuk, és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk. De közöttetek ne így legyen: hanem aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok, 27és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok. Mint ahogy az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.”

Amikor Jézus elindul Jeruzsálem felé, akkor azokat ez embereket veszi maga mellé, akik a legjobban ismerik az útját és a küldetését. *Az élet fordulópontjainál nem mindegy, hogy kik vesznek körül.*

Egyszerű szavakkal beszél nekik arról, ami vár rá. Nem dramatizálja, de nem is kicsinyli le az előtte álló történéseket. Harmadik személyben meséli, mintha nem is rá várnának a megpróbáltatások. Számomra ez azért is fontos, mert így a fókusz nem azon van, hogy kivel történik, hanem hogy milyen küldetést teljesít be. *A döntéseknek következményei vannak. Ez a realitás. Tudni kell ezt függetlenül a félelmeinktől és a fantáziánktól, amelyek, mint egy görbe tükör torzítják el a jövő képét.*

Mindannyian arra vagyunk szánva, hogy bejárjuk a saját utunkat. Kezünkbe kaptuk a teremtés egy kis darabkáját, amiért mi vagyunk a felelősek, hogy mit teszünk vele, építjük vagy hagyjuk elsorvadni.

Aztán jön a jóságos anyai szív, aki szeretne valami jót biztosítani a gyermekének. Ha már ekkora feladatuk

van, legalább legyen biztos helyük a végső csapatban is. Az anyák fantasztikusak, de nem mindenhatók. El kell engedniük a gyermekeik kezét. Ebben ott jár előttünk Mária, aki egyszer sem mondta Jézusnak, hogy „jó, jó, beszélj a népek, de azért vigyázz, hogy ne keverd magad bajba!” Vagy, hogy „fogalmazz egy kicsit finomabban”.

Sokféleképpen lehet bajba kerülni egy társadalomban, legegyszerűbben a destruktív magatartással. Nem mindegy, hogy mivel keverem magamat bajba.

Hiszem, hogy ha legjobb tudásunk szerint építjük a világmindenség ránk bízott szeletét, akkor a minket megillető legnagyobb megtiszteltetésben részesülünk majd. És mivel hiszem, hogy minden ember számon van tartva, így indulunk el életünk útján, abban is biztos vagyok, hogy a végállomásnál is mindannyiunkat személyesen fogják várni. Ha be tudjuk teljesíteni a küldetésünket, akkor az életünk teljessé válik, és akkor az a kérdés, hogy számszerűen ki mennyit tett e az asztalra értelmét veszíti.

A jézusi tanítást követni vágyó embernek keskeny ösvényen kell végighaladnia, amelyet egyik oldalról a behódolás, a másiktól a realitástól elszakadt fanatizmus mélységei szegélyeznek. Kísérjen áldás utunkon!

Kecskés-Vincze Eszter, Budapest

Március 4., csütörtök - Lk 16,19-31

A gazdag ember és a szegény Lázár

„Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és nap mint nap fényes lakomát rendezett. Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a gazdag előtt, fekélyekkel tele, és azt kívánta, hogy bárcsak jóllakhatna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal; de csak a kutyák jöttek hozzá, és nyaldosták a sebeit. Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és felvitték az angyalok Ábrahám kebelére. Meghalt a gazdag is, és eltemették. Amint ez a pokolban kínok között gyötrődve felemelte a tekintetét, látta távolról Ábrahámot és kebelén Lázárt. Ekkor felkiáltott: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy ujjá hegyét mártsa vízbe, és hűsítse meg a nyelvemet, mert igen gyötrődöm e lángban. De Ábrahám így válaszolt: Fiam, jusson eszedbe, hogy te megkaptad javaidat életedben, éppen úgy, mint Lázár a rosszat. Ő most itt vigasztalódik, te pedig gyötrödsz. Ezen felül még közöttünk és közöttetek nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át akarnak menni hozzátok, ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki. Ő pedig így szólt: Akkor arra kérlek, atyám, hogy küldd el őt apám házához; mert van őt testvérem, beszéljen a lelkükre, nehogy ők is ide kerüljenek, a gyötrelem helyére. Ábrahám így válaszolt: Van Mózesük, és vannak prófétáik, hallgassanak azokra! De az erre ezt mondta:

Nem úgy, atyám, Ábrahám, hanem ha a halottak közül megy valaki hozzájuk, akkor megtérnek. Ábrahám ezt felelte: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül.”

Első olvasás - semmi, második olvasás semmi. Hogy kerül ez ide, nem értem. Dyslexia. Együttolvasás előbből és jó pár verssel tovább. Feltehetően nem közvetlenül nekünk, hanem a gúnyolódó farizeusok felhomályosítására mondta Jézus ezt a közismert és tanító céllal sokszor kiforgatott szívre ható példázatot. Valami tanítása mégis kell legyen számunkra, hisz alapfelállítás, hogy mindennek kell legyen és személyesen pont nekem, aki a kajáktól megroskadt karácsonyi asztal maradékait takarítva írom-olvasom a Szentírás szavait. Lázárnak az asztal maradékaiból sem jut. Vajon az én asztalom maradékaiból hány embernek jut és jutott idén karácsonykor és fog jutni Húsvét táján, amikor ezt olvasom. Nem elméletben, hanem fizikálisan összecsomagolva, személyesen átadva. Van-e Lázárom, akit látok, ismerek, akihez szólok és saját előítéleteimet és undoromat félretéve face to face kontaktolok. Covid van? Jézus korában meg tarolt a lepra. Sebeit kutyák nyalogatták. Azt mondják, amelyik filmben kutya van, az már bejön az embereknek. Ezért is emlékszünk erre a példabeszédre már gyerekkori hittanóráinkról. Az aranyos kutyusok megtették, amit mi nem. A sebeket gondozni kell, testi-lelki sebeit a mellettünk élőknek, a családtagjainknak, a barátainknak, közösségi társainknak, a szomszédainknak, a kapunk előtt lévőnek: észre kell vennünk és tőlünk telhetően enyhíteni. Ez talán így ránk nézve, közösségeinkre nézve egy közös tanítás: lényeges feladat a sebek okozta fájdalom enyhítése. Akkor is, ha ezerrel igyekszünk a szent találkozóra a számariai úton. Mert ha nem vesszük észre, észreveszi majd valaki más.

Visszatérve a Szentírás szövegéhez és a hallgatósághoz: Ábrahám atyánk kebelén és ölében való nyugodásról, a földi nehézségek utáni kárpótlásról, pláne a szenvedéssel kiérdemelt jóról van szó. Képletes történet azoknak, akik ezt a jelképrendszert használják. Az igazságosító Istennél, bocsánat itt nem is Istenről van szó - valószínű szándékosan -, hanem Ábrahámról, aki nem hajlandó megbocsátani. Nekünk viszont hétszer is meg kell bocsátani, mondja Jézus pár verssel később. Nem a túlvilág hogyanját meséli itt Jézus szájába adva Lukács, mint ahogy a paradicsomkert fája sem biztos, hogy jonatán volt. Az azonban egyértelmű, hogy a másra nem figyelő jólét és a mindenkire figyelő Isteni Szeretet között megugorhatatlan a szakadék. Szeretteinkért, gyerekeinkért, unokáinkért, az ő életük Jól-létérel nekünk itt és most kell gondoskodnunk, nem lesz, aki majd ezt helyettünk később megteszi, aki majd helyettünk példát mutat. Egy másik Lázár visszajött a

túlról, de nem olvasunk róla, hogy Bethániában alakult volna az első jézusi közösség. A Szeretet melletti döntés lehetőségét kinek-kinek a maga zsebébe tette az, aki mindannyiunkat vár.

Pálincás Laci-Orsi, Budapest

Március 5., péntek

Bizakodó szőlősgazda és gonosz szőlőművesek

„Halljatok egy másik példabeszédet. Volt egy gazda, aki szőlőt telepített. Bekerítette sövényvel, belül pedig sajtót ásott és őrtornyot épített. Aztán bérbe adta a szőlőműveseknek, és elment idegenbe. Amikor eljött a szüret ideje, elküldte szolgálait a szőlőművesekhez, hogy szedjék be a termést. Ám a szőlőművesek nekiestek a szolgáltnak. Az egyiket megverték, a másikat megölték, a harmadikat megkövezték. Erre más szolgálatait küldött, többet, mint először, de ezekkel is úgy bántak. Végül a fiát küldte el hozzájuk, mert azt gondolta: A fiamat csak megbecsülik. De, amikor a szőlőművesek meglátták a fiút, így biztatták egymást: Itt az örökös! Gyertek, öljük meg, és mienk lesz öröksége. Nekiestek, kidobták a szőlőből és megölték. Amikor majd megjön a szőlő ura, vajon mit tesz a szőlőművesekkel?” „A gonoszokat a gonoszok sorsára juttatja, szőlőjét pedig más bérlőknek adja ki bérbe, akik idejében beszolgáltatják a termést.” Erre Jézus azt kérdezte: „Sose olvastátok az Írásban: A kő, amelyet az építők elvetettek, szegletkövé lett. Az Úr tette azzá, s ez csodálatos a szemünkben. Ezért mondom nektek, hogy elveszik tőletek az Isten országát, s olyan nép kapja meg, amely megtermi gyümölcsét.

A szőlőművesekről szóló példabeszéd két vonatkozást tartalmaz:

1. Gyilkosság, életelvévés története
2. Az erőt nem alkalmazás, élet odahelyezés története.

A Szőlősgazda minden feltételt biztosítva bízta rá kertjét a munkásokra. A 45. vers alapján kiderül, hogy ezek a főpapok és farizeusok. Azok, akik az Isten által küldött prófétákat megölték. Azokat, akik a választott nép megmentésére érkeztek. Ebben a példabeszédben benne van a gyilkosság, élet elvévés története. A gonosz szándék érvényesül azokkal szemben, akik az Isten szerető szándékát akarják megvalósítani

A Szőlősgazda nem torolja meg a gyilkosok magatartását. Ellenkezőleg utoljára a szeretett Fiát küldi az erőt nem alkalmazás, életodahelyezés reményével, hogy azt már nem ölik meg. „Utoljára a fiát küldte hozzájuk mondván: A fiam előtt majd elszégyellik magúkat” A történelem során ez az életodahelyező magatartás is a gyilkosság magatartásával végződött.

Kérdések:

Mennyire veszem komolyan azt, amivel megbíznak?

Milyen feladatokat bízok másokra?

Mennyire bízom azokban, akiknek feladatot adok?

Mlecsenkov Angel, Szigetszentmiklós

Március 6., szombat - Lk 15,1-2.11-32

A tékozló fiú története

Majd így folytatta: „Egy embernek volt két fia. A fiatalabbik egyszer így szólt apjához: Apám, add ki nekem az örökség rám eső részét! Erre szétszította köztük vagyonát. Nem sokkal ezután a fiatalabbik összeszedte mindenét és elment egy távoli országba. Ott léha életet élve eltékozolta vagyonát. Amikor már mindenét elpazarolta, az országban nagy éhínség támadt, s nélkülözni kezdett. Erre elment és elszegődött egy ottani gazdához. Az kiküldte a tanyájára a sertéseket őrizni. Örült volna, ha éhségét azzal az eledellel csillapíthatta volna, amit a sertések ettek, de még abból sem adtak neki. Ekkor magába szállt: Apám házában a sok napszamos bővelkedik kenyérben – mondta –, én meg éhen halok itt. Útra kelek, hazamegyek apámhoz és megvallom: Apám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Arra, hogy fiadnak nevez, már nem vagyok méltó, csak béreseid közé fogadj be. 20Csakugyan útra kelt és visszatért apjához. Apja már messziről meglátta és megesett rajta a szíve. Eléje sietett, a nyakába borult és megcsókolta.

Erre a fiú megszólalt: Apám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Már nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevez. Az apa odaszólt a szolgáltnak: Hozzátok hamar a legdrágább ruhát és adjátok rá. Az ujjára húzzatok gyűrűt, és a lábára sarut. Vezessétek elő a hizlalt borjút, és vágjátok le. Együnk és vigadjunk, 24hisz fiam halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült. Erre vigadozni kezdtek. Az idősebbik fiú kint volt a mezőn. Amikor hazatérőben közeledett a házhoz, meghallotta a zenesót és a táncot. Szólt az egyik szolgáltnak és megkérdezte, mi történt. Megjött az öcséd, és apád levágta a hizlalt borjút, hogy egészségben előkerült – felelte. Erre ő megharagudott, és nem akart bemenni. Ezért az apja kijött és kérlette. De ő szemére vetette apjának: Látod, én annyi éve szolgállok neked és egyszer sem szegtem meg parancsodat. És nekem még egy gödölyét sem adtál soha, hogy egyet mulathassak a barátaimmal. Most meg, hogy ez a fiad megjött, aki vagyonodat rossz nőkre pazarolta, hizlalt borjút vágattál le neki. – Az mondta neki: Fiam, te mindig itt vagy velem, és mindenem a tied. S illett vigadnunk és örülnünk, mert ez az öcséd halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült.”

Jézus azért jött, hogy tanítson, a bűnösöket megtérésre szólítsa és megtalálva őket haza vigye országába. Az eltévedt, elveszett bűnösöket jött hívni. A farizeusok szemében Jézusnak ez a magatartása botránkoztató, Törvényt tipró. Sarkában vannak, hogy vádat emelhessenek ellene. Erre a helytelen szemléletre akar Jézus „a tékozló fiú” történetével is rávilágítani.

Desmond Tutu Nobel-békedíjas, egyházi vezető, polgárjogi harcostól van ez az ítélet: „Nem azért szeretnek minket, mert jók vagyunk, hanem azért szeretnek minket, mert szeretnek minket.”

A példabeszédben szereplő két fiú látásmódját ez jól szemlélteti. Az idősebb fiú úgy gondolja - számító engedelmességgel -, hogy ha megteszi azt, amit elvárnak tőle, vagyis ő jó, akkor minden rendben van, akkor ő a jók közé tartozik. Az Isten szeretete - ebben az esetben az Atya szeretete - csak őrá vonatkozik, vonatkozhat. Ha viszont szembesül azzal, hogy az Atya a rosszakat is szereti, akkor jogosnak érzi a felháborodását.

A fiatalabb fiú, aki el-elkalandozik a helyes útról, vállalva az eltévedés lehetőségét, kockáztat. Amikor viszont szembesül ezzel a ballépésével, képes megfordulni, magába szállni, visszatérni a helyes útra. Csak pislákoló, de bizakodó reménnyel közeledik az atyai ház felé és hazaér. Ott az Atya kitért karokkal várja és öleli át visszatért fiát. Ez a szeretet újjá formálja szinte újjá születik és most már tudja a helyes utat. HAZATATÁLT.

A biológiai élete az Országbeli halál állapotán át az Országbeli élet állapotába került. Ez nagy öröme ad okot. Ugyanígy a mi életünkben is fennáll a lehetősége, hogy az Élet fáján gyümölcsöt teremjünk.

Rohonci Gábor, Budapest

Március 7. - Nagyböjt 3. vasárnapja - Jn 2,13-25 - Üzlet, az üzlet!

A zsidók húsvétjának közeledtével Jézus fölment Jeruzsálembe. A templomban kalmárokat talált, akik ökröt, juhot és galambot árultak, valamint pénzváltókat, akik ott telepedtek le. Kötélből ostort font, és mind kiűzte őket a templomból, juhaikkal és ökreikkel együtt, a pénzváltók pénzét szétszórta, asztalaikat felforgatta, a galambárusoknak meg azt mondta: „Vigyétek innét ezeket, ne tegyétek Atyám házát vásárcsarnokká!” Tanítványainak eszükbe jutott az Írás szava: „Emészt a házadért való buzgalom.” A zsidók azonban szót emeltek, ezekkel a szavakkal fordultak hozzá: „Miféle csodajelel mutatsz, hogy ezt mered tenni?” Jézus azt válaszolta: „Bontsátok le ezt a templomot, és harmadnapra fölépítem.” A zsidók ellene vetették: „Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, s te három nap alatt újjáépítenéd?” De ő saját teste templomáról beszélt. Amikor föltámadt a halálból, tanítványai visszaemlékeztek ezekre a szavakra, s hittek az Írásnak és Jézus szavainak. Akkor, amikor húsvét ünnepe alkalmával Jézus Jeruzsálemben tartózkodott, sokan hittek benne, mert látták a csodákat, amelyeket tett. Jézus azonban nem bízott bennük, mert ismerte mindnyájukat, s nem szorult rá, hogy bárki is felvilágosítsa az emberről. Tudta, mi lakik az emberben. Nem keverendő össze a szeretettel. Vagy mégis? Talán

mi keverjük össze, mint annyi mindent az életben? Jézus kijelentése alapján úgy tűnik, hogy ő nem szívleli ezt a kevertséget. Legalábbis Isten háza kapcsán nem. De az is könnyen lehet, hogy magát az üzletelést kifogásolja, mint olyat, ami nem egyeztethető össze Istennel, az Ő elképzeléseivel, természetével, velünk kapcsolatos terveivel, vágyaival.

Igen, mi összekeverjük e két ügyet. Egy-két példa: szeretetnek gondoljuk, amikor a gyermekeinket azzal biztatjuk a tanulásra, hogy ha ötöst kap, adunk neki egy húszast-ötvenest-százast-ezrest (ahogy inflálódik a forint). Mosolygunk, ha elkészült, mosolyszünet - hogy megleckéztessük, s ezáltal megjavítsuk -, mert nem készült el, nem történt meg stb., amit vártunk a párunktól, testvérunktől, gyermekunktől. Vagy mert olyan történt, amit nem vártunk. „Ehhez jogom van” kezdetű, „Nem ezt érdemeltem” kezdetű, „Ha te így, én is úgy” kezdetű gondolatok, kijelentések. Hosszú a sor. De mind arról szól, hogy én adtam valamit, és jogosan várom el az ellenszolgáltatást, hálát, elismerést. Szóban, magaviseletben egyaránt.

Vegyük a konkrét üzletet: aki elad, legtöbbször kevesli az árat, aki vesz, legtöbbször sokallja, ritkán tartják igazságosnak. De ha az is, mi ebben a plusz? Egy tárgy gazdát cserélt. Ennyi. Pedig sokszor gondoljuk, hogy szeretet van bennünk ezek kapcsán. (Kevesebért adtam el, mint amennyit ér, amennyit szerettem volna kapni érte.)

Máté sokkal erősebb szót használ itt, mint János. Mt 21,13: „Meg van írva: Házam az imádság háza, ti pedig *rablók barlangjává* tettétek.” János csak vásárcsarnokot mond. Nagyon nem mindegy, mert Máténál Jézus szerint az üzletelés rablás. Jánosnál csak sima adásvétel, ami a vásárcsarnokban mindennapi tevékenység. Mi lett volna ezzel a baj? Talán (remélem) Máté jobban emlékszik Tanítója szavaira, lévén sokkal fiatalabb Jánosnál, mikor írja evangéliumát.

Nem keverhető össze Istennel az üzlet. Jézus által bemutatott Atya-képek egész másról árulkodnak. Azt is mondhatjuk: semmi köze nincs az adok-kapok magatartáshoz, a „megfizetek ezért” kijelentésekhez.

Nekem úgy tűnik: Jézus törekvése az (és ő Atya akaratát tükrözi!), hogy kimozdítson minket effajta önvilágunkból, és átbillentessen abba a világba, ahol nincs számítás, méricskélés, megnevelési igény/szándék, nem várunk hálát, fizetséget, elismerést, ha jót adunk, ha jót teszünk, mert a tett hordja az árat. Csakhogy nem kintről, mástól jön ez az ár, hanem belülről. A tett ára-értéke a szándék előjele, amiből a tett fakadt. S a „szeretni akarom” szándék megteszi, hogy nem hiányzik semmi, hogy tele a lelkünk megelégedéssel, melegséggel, barátsággal és békességgel.

Ki adhatna ennél értékesebbet?

Dombi Zsuzsa, Bánya

Március 8., hétfő - Lk 4,24-30**Kívül lévőket gyógyít**

Majd így folytatta: „Bizony mondom nektek, hogy egy prófétát sem látnak szívesen a saját hazájában. S igazán mondom nektek, sok özvegy élt Izraelben Illés idejében, amikor az ég három évre és hat hónapra bezárult, úgyszólván nagy éhínség támadt az egész földön. De közülük egyikhez sem kapott Illés küldetést, csak a szidóni Szareptában élő özvegyasszonyhoz. Ugyanígy Elizeus próféta korában is sok leprás élt Izraelben, s egyikük sem tisztult meg, csak a szír Naamán.” Ezt hallva mind haragra gerjedtek a zsinagógában. Felpattantak, kiűzték a városon kívülre, és fölvezették arra a hegyre, amelyen városuk épült, a szakadék szélére, hogy letaszítsák. De ő áthaladt köztük és eltávozott.

Féltékenyek Istenre. Féltékenyek, mint a gyermek, mikor azt látja, hogy a szülő más gyermek felé is szeretettel fordul. Ennek a féltékenységnek az alapja a birtoklási vágy. A gyermek birtokolni akarja a szülő szeretetét, hogy az csak felé irányuljon. Ez számára egyben a saját fontosságának megerősítése is. A nem közvetlenül felé irányuló szeretetmegnyilvánulás esetén ezért lesz dacos és engedetlen a szülővel szemben, és agresszív a szeretetet, figyelmet kapó másik személlyel szemben, akár még a testvérével szemben is. Csodás érzés lehetett a názáreti zsidóknak, hogy Jézus, a híres próféta végre közöttük van. Hiszen közülük való, itt nőtt fel, ismerte őket, és ők ismerték Jézust. Talán jogosan várták, hogy ők valami különleges bánásmódban és csodákban részesülnek. Annál nagyobb volt a csalódás, amikor Jézus jelzi, hogy Ő nem csak az övék. A gyilkos haragot azonban az váltja ki, amikor a szareptai özvegy és a szíriai Námán példáján bemutatja, hogy Izrael Istene sem csak Izraelé. Nem kizárólagos birtokosai Isten gondoskodó szeretetének. Mint a gyermek, dühvel és agresszióval fordulnak afelé a Jézus felé, aki szembesíti őket Isten Izraelen kívül is működő szeretetével.

Súlyos figyelmeztetés az ember számára az, amikor nem tud őszintén örülni a másik istenélményének, istenkapcsolatának. Ekkor bizony át kell világítani a lelki életet, és át kell alakítani a gondolkodásmódot, mert közel lehet az a pillanat, amikor már nemcsak nem örül, hanem a kizártság érzése és majd a düh veszi át az irányítást a lélek felett.

Dévai Zoltán, Pécel

2021. március 9., kedd - Mt 18,21-35

„Nem azt mondom, hogy hétszer, hanem hogy hetvenszer hétszer.”

A megbocsátás a szeretet alapja. Gyakran vétünk egymás ellen, és ha nem tudunk bocsánatot kérni és megbocsátani, nem tudunk szeretni.

Lehet a bocsánatkérés felületes, - bocs, ne haragudj, - és már megyünk is tovább, nem gondoljuk komolyan, nem gondoljuk sehogy. Leginkább nem gondolunk bele, mennyire bántottuk meg a másikat, és neki milyen nehéz megbocsátani.

A bocsánatkérésnek szívből kell jönnie, hogy tényleg nem akartam rosszat, hibáztam, igyekszem kijavítani, és legközelebb jobban vigyázni.

Sokszor bocsánatot kérni sem könnyű, de megbocsátani még sokkal nehezebb. A sértettség, megbántottság állapotába nagyon bele tudja hergelni magát az ember, förra harag és megkeményedik a szív. Pedig annak, aki bocsánatot kér, nem nehéz megbocsátani, ha tényleg szeretjük és szeretni akarjuk az illetőt. Sokkal nehezebb megbocsátani annak, akinek esze ágában sincs bocsánatot kérni, vagy nincs is tisztában vele, mennyire megbántott minket. Az igazán nagy feladat, visszaszerezni annak a bizalmát és szeretetét, aki ezt nem akarja, vagy még akadályozza is. A hántásokat meg kell tudni újra és újra bocsátani, feltétel nélkül, szívből, hogy helyreálljon a szeretet áramköre.

A megbocsátás nem a másik embernek adott ajándék, hanem a saját terhünk letétele. A neheztelés megmérgez, a megbocsátás felszabadít, lelki békét ad. A megbocsátás egy nagy ajándék, amit magamnak adhatok.

Kérjük a Szentlélek erejét, hogy tudjunk bocsánatot kérni és megbocsátani, hogy részesei lehessünk az Atya szeretet országának.

F Apáti Zsuzsa, Pécel

Március 10., szerda - Mt 5,17-19**Jézus beteljesíti a törvényt és a prófétákat**

Ne gondoljátok, hogy megszüntetni jöttem a törvényt vagy a prófétákat. Nem megszüntetni jöttem, hanem teljessé tenni. Bizony mondom nektek, míg ég és föld el nem múlik, egy i betű vagy egy vesszőcske semvész el a törvényből, hanem minden beteljesedik. Aki tehát csak egyet is eltöröl e legkisebb parancsok közül, és úgy tanítja az embereket, azt igen kicsinek fogják hívni a mennyek országában. Aki viszont megtartja és tanítja őket, az nagy lesz a mennyek országában.

A „törvény és a próféták” kifejezés akkoriban az Ószövetség megnevezése volt. Az ószövetségi ember számára a törvény, az isteni parancsolatok betartása nem teher, hanem sokkal inkább áldás volt. Áldás, amely árad az emberek felé. A zsidó gondolkodásban a törvény nem korlátot, gátat jelentett, hanem az életet tápláló fenntartó rendet. Ez a látásmód tükröződik vissza a teremtés történetben, ahol nem az anyag létrejötte a fontos, hanem sokkal inkább a kozmosz rendjének megalkotása. A törvény és a rend a biblikus gondolkodásban szorosan kapcsolódó fogalmak, ezért a törvény a legegyszerűbben úgy fogalmazható meg, mint a rend deklarálása. Jogi értelemben a közösségi élet

rendjének megszabása. Jól tudjuk, hogy közösségi élet, rend és szabályozottság nélkül előbb-utóbb káoszhoz vezet és felbomlik. Bár az is igaz, hogy a túlszabályozott élet, a túl „aprólékos törvények” megbéklyózhatja, megkötözheti, illetve elviselhetetlenné teheti az emberi együttlétet. Az ilyen agyonszabályozott életet nagyon kevesen tudják elviselni, és inkább a menekülést és a kijátszást választják. A kevésbé szabályozott, túl kevés és elégtelen törvények pedig szabadossá és felelőtlené tehetik az emberi kapcsolatokat.

Jézus és a törvény

Az evangéliumi leírás tanúsága szerint Jézus eléggé szabadon viszonyult A Törvényhez, (görögül: nomosz héberül: tóra), de ez sohasem a Törvény teljes elvetését jelentette, hanem egyrészt, a korabeli helytelen (rigorózus) értelmezések ellen irányult, másrészt azt jelentette, hogy az Atyához való bensőséges kapcsolata feljogosítja őt arra, hogy a szeretet dialektikáját alkalmazva a Tórát megszüntetve-megőrizve-felülmúlva, egy teljesebb dimenzióba helyezze. Mit jelent ez? Az Isten eredeti szándékát, akaratát érvényre juttatni a teremtés rendjében. Hiszen a Törvény eredeti célja nem az, hogy kirekessen a valódi „Életből” Isten országából, hanem az, hogy megtartsa abban, illetve segítsen ennek megvalósításában. Jézus azért jött el az Atya bensőséges szeretet világából, hogy teljessé tegye az ember világát, hogy életet adjon, szabaddá, értelmessé és szerethetővé tegye emberi kapcsolatunkat. Jézusom add, hogy életünk nehéz helyzeteiben a Te tanításodat követve a szeretet dialektikáját alkalmazva tudjunk dönteni, így maradva hűséges törvényedhez.

Besze Imre, Budapest

Március 11., csütörtök - Lk,11,14-23

Egy alkalommal kiűzött egy néma ördögöt. Amikor az ördög kiment, a néma megszólalt. A nép elcsodálkozott. De néhányan így vélekedtek: „Beelzebullal, az ördögök fejedelmével űzi ki az ördögöket.” Mások próbára akarták tenni, ezért égi jelt követeltek tőle. De ő átlátott rajtuk, azért ezt mondta nekik: „Minden önmagával meghasonlott ország elpusztul, és ház házra omlik. Ha tehát a sátán meghasonlott volna magával, hogy állhatna fenn az országa? Azt mondjátok, hogy Beelzebul segítségével űzöm ki az ördögöket. Ám, ha én Beelzebul segítségével űzöm ki az ördögöket, a fiaitok kinek a segítségével űzik ki őket? Ezért ők lesznek bírítók. De ha én az Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, akkor már közel van hozzátok az Isten országa. Amikor az erős ember fegyveresen őrzi házát, biztonságban van vagyona. De ha egy erősebb megtámadja és legyőzi, akkor elveszi fegyverét, amiben bízott, és a zsákmányt

szétosztja. Aki nincs velem, az ellenem van, és aki nem gyűjt velem, az szétszór.

Az evangéliumbeli embert, ahogy elhagyta a gonosz lélek, elkezdett beszélni. Elkezdett cselekedni, elkezdett kommunikálni. Kapcsolatba lépett a körülötte lévőekkel. Hányszor tapasztaljuk életünkben, hogy a rossz megbénít, a jó pedig cselekvésre készlet. Nagyon sokszor átéljük magunkban a „kisördögöt”: „Ne tedd meg, nyugodtan elhagyhatod, jó lesz az így is, ne foglalkozz vele”. A lelkünk mélyén lévő rossz mohóvá, erőszakossá, másokat megkárosítóvá tehet bennünket. Ez minden esetben visszahúzó, blokkoló erő az életünkben. Nem tudunk tőle mozdulni, fejlődni, előbbre menni emberségünkben, jellemünkben. Nevezük néven most a nagybőjti készülési időben, „kisördögeinket”, rossz indíttatásainkat, amelyek blokkolják bennünk az aktivitást a jó felé, és eltávolítanak Istentől. Néven nevezve, konkretizálva azokat, megvan a lehetőség, hogy megszabaduljunk tőlük, változás legyen az életünkben, és aktivizáljuk magunkat a jó irányába.

Semmitől sem ódzkodunk jobban, mint attól, hogy változnunk, változtatnunk kelljen. Külső, berögzült szokásokat, beidegződéseket, vagy a mindennapi rutint. Attól meg végképp ódzkodunk és félünk, hogy meg kelljen válnunk egy jellembeli, lelki beállítódástól, ami esetleg rossz irányba viszi bennünket. Most a nagybőjt folyamán nevezük néven azt, ami megbénít bennünket, ami hátráltat lelki fejlődésünkben, és az Isten Országa felé menetelben. Itt az ideje, hogy Jézus mellett gyűjtsünk.

Gyűrű Ferenc, Lövő

Március 12., péntek - Mk12, 28b-34

Egyenesek az Úr útjai, az igazak járnak rajtuk

Egy írástudó is hallgatta a vitát. Amikor látta, milyen találóan megfelelt nekik, megkérdezte tőle: „Melyik az első a parancsok közül?” Jézus így válaszolt: „Ez az első: Halld, Izrael! Az Úr, a mi Istenünk az egyetlen Úr. Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből! A második így szól: Szeresd felebarátodat, mint saját magadat! Ezeknél nincs nagyobb parancs.” Az írástudó helyeselte: „Valóban jól mondtad, Mester, hogy Ő az egyetlen (Isten), és hogy rajta kívül nincs más. Meg hogy Őt teljes szívünkkel, teljes elménkkel és teljes erőnkkel szeretni, felebarátunkat pedig úgy szeretni, mint saját magunkat, többet ér minden égő- vagy bármi más áldozatnál.” Jézus az okos beszéd hallatára megdicsérte: „Nem jársz messze az Isten országától” – mondta neki. Több kérdést már nem mertek neki föltenni.

Jézus idejében ez a két parancs biztos alapja volt az emberi értékrendnek. Tulajdonképpen ma sincs ez

másképp, csak az a kérdés, milyen tatalommal töltjük meg, hogyan értelmezzük az Isten-szeretetet és az ember-szeretetet.

A két főparancshoz napjainkban hozzátennék egy harmadikat, ami az Isten-szeretet része, de még a keresztényekben is ritkán tudatosul. Valahogy így hangzana:

„Szeresd a téged körülvevő élő- és élettelen világot, légy jó gazdája! így leszel Istennek társa (és nem ellensége) a teremtésben.”

Kétezer éve még nem tudta és nem is akarta az ember tönkretenni, megmérgezni a környezetét. Mára ez annyira megváltozott, hogy - nem csak szélfúttá hamis próféták, hanem - komoly tudós emberek is az egyik reális forgató könyvnek tartják az emberiség kipusztulását, ha a „fejlődés” jelenlegi útján haladunk tovább. Tehát a „Szeresd Uradat, Istenedet ...” parancsba beletartozik Isten természeti törvényeinek tiszteletben tartása, hogy ezeket se szegjük meg az életvitelünk során. Például: törekedjünk a környezettudatos életmódra, a minél kisebb ökológiai lábnyomra!

Szelektíven gyűjtöd-e a háztartási hulladékot? Tudod-e, mit lehet és mit nem szabad a szelektív kukába tenni? (Természetesen az Isten teremtett világának szeretete ennél sokkal, sokkal többet jelent és összetettebb.)

„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!” Jézus hallgatóságának nem kellett magyarázni, mi a helyes önszeretet. Abban a korban pl. olyan sok életveszélyes, fertőző betegség volt, amelyek egy részéről a mai átlagember nem is hallott.

Ma nagyon sokan vannak, akik nem szeretik helyesen önmagukat. Pl. rombolják az egészségüket alkohollal, nikotinnal, droggal, vagy egyéb függőségekkel. Tudja-e szeretni a felebarátját, aki önmagát sem szereti?

Testvérem, te helyesen szereted önmagad? Szánsz elég időt a regenerálódásra, pihenésre? A családtagjaiddal való beszélgetésre? Igyekszel szerethetővé válni, vagy a környezetednek az elviselés erényét kell magas fokon gyakorolni?

Balogh Laci, Debrecen

Március 13., szombat Lk 18,9-14

Némely elbizakodott embernek, aki igaznak tartotta magát, a többiek pedig lenézte, ezt a példázatot mondta: „Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik farizeus, a másik vámszedő. A farizeus megállt, és így imádkozott magában: Isten, hálat adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, gonosz, parázna, vagy mint ez a vámszedő is. Bőjtölök kétszer egy héten, tizedet adok mindenből, amit szerzek. A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek. Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert

mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.”

Ezúttal is kétféle emberi magatartás közötti ellentét jelenik meg a példázatban. Természetesen látom és értem Jézus figyelmeztetését, útbaigazítását viselkedésemre vonatkozóan. Noha nem vagyok sem farizeus sem vámszedő, csupán egy teremtett ember (vagy tán még az sem, ha nem úgy történt teremtése az embernek, a léleknek, ahogy az írások mutatják), mégis magamra veszem a példabeszédben rejlő figyelmeztetést.

Miről is van szó?

Egy elbizakodott ember öndicséretéről, embertársai lenezéséről, ami a példázat szerint nem helyes cselekedet. Tudatos énem azt mondja: ne nézzek le senkit, ne magasztaljam, azaz ne dicsérjem önmagam semmilyen cselekedetemért. Noha ebben a példázatban a farizeus csupán imádkozik, hálat ad akkori tudatos létének szintjéért. Ha úgy tetszik, lelki állapotáért mond köszönetet, amiért nem olyan, mint az általa megvetett bűnösök.

Az ember viselkedéséért agya, azaz agyának működése a felelős. Ébrenlétünk nagyon nagy százalékában a tudatalatti agy vezérel bennünket, azaz az ösztönünk. A tudatos énkünk, egyesek szerint a lelkünk (tudatunk) az, amely személyiségünk tükrében tud változtatni tudattalan cselekedeteinken.

Feltehetően mindannyiunkkal előfordult már, hogy tettünk vagy mondtunk valamit és szinte be sem fejeztük, szégyenkezve, elpirulva szóltunk: „bocsánat, ezt nem akarattal tettem/mondtam.”

Mi történt? A tudatos agy, későn adott parancsot a tudatalattinak, ezért csattant a pofon, szállt a szitokszó. Lehet, hogy dicséret, magasztalás illeti tudatos agyunk gyors reakcióját, amennyiben az a helyes, a jézusi szeretetnormák szerint történik? Valószínűleg, mivel felülemelkedtünk ösztönünkön.

Az idézet szerint lesz, aki felmagasztalja a vámszedői magatartás szerinti irgalmasságot kérő, bűnbánó (gyenge, vagy lassú tudatos agyi szinttel rendelkező) megalázkodó embert (lelket).

Egy másik idézet (Zsoltárok könyve) arra biztat, magasztaljuk az Istent. Vajon szüksége van-e Istennek az ember magasztalására? Vagy arról van szó, hogy az ember annyira fél, inkább megalázza magát, dicsőítve istenét, csakhogy irgalmas legyen ítékezésénél? Nem hiszem, hogy kötelező emberi viselkedésnek kell lennie a magasztalásnak, a megalázkodásnak.

Ezzel együtt helyeslem az öndicsérettől mentes emberi magatartást; az önmagunk tisztán látását (önmagunkhoz képest hol tartunk a szeretetadás kérdésében?). Szükséges a folyamatos önmonitorozás, az önfejlődésre való törekvés.

Élnünk kell, a szó legnemesebb értelmében meg kell élnünk létünket. Ebben a folyamatosan változó világban lehetőségeinkhez képest gyors és helyes döntéseket kell hoznunk, melyeket mindig a jézusi mércéhez kell

igazítanunk.

Lehet, hogy a 14. vers pedagógiai célzatú? Előfordul, hogy csak akkor váltok tudatos módra, ha tükröt tartanak elém? Mindenesetre igyekszem méltatni, megdicsérni (felmagasztalni) a hozzám közelálló szeretteimet, amikor számomra is követendő cselekednek. Jó megtapasztalni, hogy az ember képes törekedni a jóra, a szeretetre, amit önmaga és a mellette levő másik ember is megélhet.

Ha kérhetem, ha szólhat úgy imám, mint Jézusé az Atyjához, miszerint adjon erőt jobba lennem, azaz tudatos agyműködésem minél nagyobb mértékben irányítsa életemet, úgy, ahogy jézusi szeretetnormám kívánja, akkor ezt kérem magam és mindazok számára, akik szeretnék jobba tenni e földi létet.

Amen

Habos László, Érd

2021. március 14. – Nagyböjt 4. vasárnapja – Jn 3,14-21

Hit és világosság

Amint Mózes fölemelte a kígyót a pusztában, úgy fogják fölemelni az Emberfiát is, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen. Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen. Nem azért küldte el Isten a Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvösséget szerezzen a világnak. Aki hisz benne, az nem esik ítélet alá, aki azonban nem hisz, már ítéletet vont magára, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiában. Ez az ítélet: a világosság a világba jött, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert tetteik gonoszak voltak. Mert mindenki, aki gonoszat tesz, gyűlöli a világosságot, s nem megy a világosságra, nehogy kiderüljenek a tettei. Aki ellenben az igazsághoz szabja tetteit, a világosságra megy, hadd derüljön fény a tetteire, amelyeket az Istenben vitt végbe.

A rézkígyó - A történet szerint a nép zúgolódott Isten ellen, ezért az Úr mérgekígyókat küldött a nép közé, és sokan meghaltak. Hitetlenségét megbánva, a nép segítségért fordult Mózeshez, aki imádkozott, és azt a feladatot kapta, hogy emeljen magasba egy rézkígyót, amit mindenki láthat, és aki rátekint, az meggyógyul. (Később Ezékiás király összetörette, mert kezdtek bálványként imádni.) A párhuzam Jézussal a hitben nyilvánul meg. A hitetlenségnek nincs gyógymódja, nincs orvossága, csak maga a hit. Aki feltekintett a rézkígyóra, az hitt a gyógyulásban, és meggyógyult. Aki hittel odafordult Jézushoz, szintén meggyógyult. Nincs olyan, hogy „akkor hiszek, ha ez vagy az történik”. A hitem csak rajtam múlik. Jézus már mindenki számára magasra emeltetett, látható, érthető, elmével és szívvel befogadható. Világossága megment, ha hittel rátekintünk. Ez a gyakorlatban annyit jelent,

hogy problémáinkat, életünk nehéz helyzeteit az ő tanításának fényében kell látnunk. Nem merülünk el a nehézségekben, hanem feltekintve, Jézus világosságában másképp látva, újraértékeljük a helyzetet. Gondolkodásunkat és értékrendünket felülvizsgáljuk, átalakítjuk, „magasabb” perspektívába helyezük. Sokszor ez maga a gyógyulás. Hiszen a legtöbb problémánk a hitetlenségből, a földhöz ragadt, lefelé tekintő szemléletünkből fakad. És emiatt a földön csúszó-mászó, mérgező helyzetek, gondolatok betegítenek meg minket. A betegség a tekintet következménye. Ha felfelé tekintünk, akkor meggyógyulunk.

Miért nem szereti a hamis ember a világosságot? - Jézus szerint: „nehogy kiderüljenek a tettei”. Más helyen ezt mondja: „Ti vagytok a világ világossága.” A világosság tehát a világba jött Jézus által, és követői által, akik mi vagyunk. Folytatva a gondolatot, általunk válnak láthatóvá a hamis emberek tettei. Emiatt persze nem szeretnek, vagy legalábbis kerülnek minket. A konfrontáció néha mégis elkerülhetetlen, ekkor válunk igazán üldözöttekké, nem kívánatos elemekké a társadalomban. Azt is tudjuk, hogy evilág fejedelme a Sátán, ami egyben azt is jelenti, hogy alapvetően a sötétség uralkodik a világban. Egyedül a jézusi emberek, vagy tágabb értelemben az igaz, hiteles emberek jelentik a világosságot. Ezekből persze az következik, hogy ebben a világban hatalmi pozíciót betölteni egy jézusi embernek igen kockázatos. Ha ugyanis meg akar maradni tisztaságban a jézusi úton, akkor a hatalom egyéb szereplőinek hamis tettei lelepleződnek az ő világossága által. Emiatt hamar üldözötté válik, és kiesik a hatalomból. Másik lehetőség, hogy a mindennapok küzdelmei, súlya alatt egyre inkább eltávolodik a jézusi világosságtól, és maga is „elhomályosulva” csatlakozik a világi értékrendhez. Egy biztos: a kettő nem fér össze, nem lehet a világosság fiaként a sötétséget szolgálni.

Dombi János, Székesfehérvár

Március 15., hétfő - Jn 4,43-53

Új eget és új földet teremtek! (Iz. 66,17-21)

A két nap elteltével folytatta útját Galilea felé. Jézus maga állapította meg, hogy saját hazájában nincs a prófétának becsülete. Mégis, amikor Galileába ért, a galileaiak szívesen fogadták, mert mind látták, amit az ünnep alkalmával Jeruzsálemben tett, hisz ott voltak az ünnepen. Így újra a galileai Kánába ment, ahol a vizet borrrá változtatta. Kafarnaumban volt egy királyi tisztviselő, akinek a fia beteg volt. Amikor meghallotta, hogy Jézus Júdeából Galileába érkezett, fölkereste, és arra kérte, menjen el, gyógyítsa meg a fiát, aki már a halálán volt. Jézus azonban így szólt: „Hacsak jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.” De a királyi

tisztviselő tovább kérlete: „Gyere, Uram, mielőtt még meghalna a fiam!” Jézus megnyugtatta: „Menj csak, él a fiad!” Az ember hitt Jézus szavának, amelyet hozzá intézett, és elindult haza. Útközben elé jöttek szolgálói és jelentették, hogy él a fia. Megkérdezte tőlük, hogy melyik órában lett jobban. „Tegnap, a hetedik óra körül hagyta el a házát” – felelték. Akkor az apa ráeszmélt, hogy épp ebben az órában történt, hogy Jézus azt mondta neki: „Él a fiad.” És hívő lett egész házanépével egyetemben. Ez volt Jézus második csodajele, amikor Júdeából Galilea felé tartott.

Izaiás próféta új ég és föld teremtéséről ír, ahol nem lesz sírás, jajkiáltás. Öröm és ujjongás tölti be az emberek szívét. Egészségesek lesznek, természetes lesz a hosszú élet. Megszűnik a vándorlás. Letelepszene, nem más házában laknak, hanem lesz saját házuk, saját földjük, ahová szőlőt telepítenek, hogy gyümölcsét élvezzék, bora pedig megvidámítsa szívüket.

Megvalósult ez az izaiási jóváindulás?

Zajlik a 3. világháború. Hányán hálnak meg fiatalok is, hányán sírnak, szenvednek. Az emberi gonoszság óriási méreteket ölt. Várjuk az új eget és az új földet. Nekünk kell letörölni a könnyet a szenvedők arcáról, nekünk kell megosztani kenyerünket a rászorulókkal. Törekedni kell arra, hogy ne legyenek hajléktalanok. Mindenkinek meglegyen a betevő falatja.

A mai evangélium a királyi tisztviselő fiának gyógyítása (Jn. 4,43-53.)

Előzménye a jeruzsálemi templom megtisztítása. Sokan csodálkoztak azon a lelki erőn, amivel Jézus áthaladt a kereskedők tömegén, anélkül, hogy kezet emeltek volna rá. Ezután a samariai asszonnyal beszélget, aki kihívja Szikár város lakóit: jöjjetek, mindent elmondott, amit tettem. Azok meghallgatják Jézust és kérik, hogy maradjon még náluk. Két napig tanítja őket. Sokan hittek benne és mondták: „Most már nem az asszony szavára hiszünk benned, hanem tudjuk, hogy Te vagy a világ Üdvözítője.”

Utána megy Kánába, ahol az első csodáját művelte. Érdekes, hogy a 20-25 km-re lakó királyi tisztviselő meghallotta, hogy ott van, és maga megy el Jézushoz, hogy súlyos beteg fia gyógyítását kérje. Mikor másodszor kéri, Jézus megnyugtatta, hogy fia él! A tisztviselő nem kételkedik, elhitte, amit Jézus mondott és elindult haza. Jézusnak nem volt szüksége arra, hogy odamenjen, megérintse a beteget, szóljon hozzá, Isteni erejével gyógyította. Az édesapa megjegyezte azt az órát, amikor Jézussal beszélt. Szolgálói jöttek és örvendezve mondták, hogy fia él. Abban az órában lett jobban, amikor Jézussal beszélt. A királyi tisztviselő hívő lett egész háza népével.

Jó volt az információs lánc Jézus idejében is. Öröm volt Jézussal találkozni, szívesen osztották meg másokkal a találkozás élményét. Jézus nem úgy tanított, mint az írástudók és a papok. Szeretet járta át minden szavát. Érthetően beszélt.

Amikor Ácson voltam káplán, átmentem

Nagyigmándra, hogy Szendrei Miklós ifjúsági hittanján részt vegyek és tapasztalatot gyűjtsék. Meglepett, hogy kötetlen beszélgetéssel kezdődött. Ahogy érkeztek a fiatalok, érdeklődött az elmúlt hétről. Azt gondoltam, így könnyű hittant tartani. Amikor mindenki ott volt, egy ráhangoló személyes ima után kezdte az anyagot. Személyre szabott volt. Ismerte a hittanosait, egy szinten volt velük és ezért tudták befogadni, amit mondott. A felmerülő kérdéseikből látszott, hogy értik, amit mondott, elgondolkodtak rajta, próbálták saját életükre vonatkozóan alkalmazni. Sokat tanultam tőle! Találkoztam-e Jézussal?

Örömeimet megosztom-e másokkal? Tudom-e vizsgálni a szomorúakat?

Butsy Lajos, Hegyeshalom

Március 16., kedd - Jn 5,1-16

Nem sokkal ezután ünnepük volt a zsidóknak, s Jézus fölment Jeruzsálembe. Jeruzsálemben a Juh-kapunál van egy fürdő, amelynek héberül Betesda volt a neve. Őt oszlopcsarnoka volt, nagyon sok beteg feküdt bennük: vakok, sánták, bénák [várva, hogy a víz megmozduljon. Az Úr angyala ugyanis leszállt időnként a tóra, és felkavarta a vizet. Aki felkavarása után először lépett a vízbe, az meggyógyult, bármilyen betegségben szenvedett is. De volt ott egy ember, aki már harmincnyolc esztendeje szenvedett. Amikor Jézus meglátta, amint ott feküdt, s megtudta, hogy már régóta beteg, megkérdezte tőle: „Meg akarsz gyógyulni?” „Uram – válaszolta a beteg –, nincs emberem, aki bevinne a tóba, amikor felkavarodik a víz. Így mire odaérek, már más lép be előttem.” Erre Jézus azt mondta neki: „Kelj föl, fogd az ágyadat és menj!” Az ember azon nyomban meggyógyult, fölvette ágyát és elindult. Aznap épp szombat volt. IÉ ezért a zsidók rászóltak a meggyógyított emberre: „Szombat van, nem szabad vinned az ágyadat.” Így felelt nekik: „Aki meggyógyított, az mondta: Fogd ágyadat és menj!” Erre megkérdezték tőle: „Ki volt az az ember, aki azt mondta neked: Fogd (ágyadat) és menj?!” A meggyógyított ember azonban nem tudta, hogy ki volt, mert Jézus az odasereglett népsokaság miatt elment onnét. Később Jézus találkozott vele a templomban, és azt mondta neki: „Nézd, meggyógyultál. Többé ne vétkezzél, nehogy még nagyobb baj érjen.” Erre az ember elment és elmondta a zsidóknak, hogy Jézus gyógyította meg. A zsidók üldözték Jézust, amiért szombaton gyógyított.

Bethesda jelentése: a könyörület háza. Mi mindannyian Bethesdában, Isten irgalmának házában élünk és gyakran várunk arra, hogy egyszer csak valami kegyelmi pillanatban megérint az Úr Angyala és mi akkor majd lépünk, megmozdulunk és meggyógyulunk apróbb, nagyobb nyavalyánkból. Hány éve is várunk, hogy jobb legyen?

Jézus velünk is tapintatos, megkérdezi, hogy akarjuk-e? Akarjuk-e, hogy változtasson az életünkön? Vajon megvan-e bennünk ez a tapintat, amikor kérve, vagy kéretlenül tanácsokat osztogatunk? Mielőtt bármit lépnénk a másik felé, tájékozódunk-e, mint ahogy Jézus tette, vagy enélkül is megmondjuk felebarátunknak a tutit, hogy szerintünk hogyan is kellene élni az életét? Jézus gyógyít, reményt ad, magától érhető természetességgel. Felkelt, elindít, de nem magyarázza el, hogyan kell járni és nem viszi helyettünk az ágyat, hiszen Ő tudja, hogy képesek vagyunk rá! Mennyi szorongástól kímélhetnénk meg magunkat, ha bíznánk annyira magunkban - és az általunk Útnak indítottakban is, - hogy Jézus szavait követve képesek vagyunk járni és cipelni múltunk egyes darabjait.

A 14. vers tanúsága szerint később - azt nem tudjuk, hogy mennyivel később - Jézus a templomban találkozott a végre saját lábán járni tudó emberrel, aki a gyógyulását követően is ott volt a templomban, lehet, hogy el sem hagyta, lehet, hogy visszatért oda, de az bizonyos, hogy a templom az a hely, ahol ismét találkozott Jézussal. A gyógyító megerősítette a gyógyulás tényét és figyelmeztette, hogy lehet ennél rosszabb! Lehet 38 év bénaságnál rosszabb? Igen, lehet, ha vétkeznek!

Milyen gyakran kell felhívni a figyelmemet arra, hogy meggyógyultam, hogy minden adott arra, hogy járjak? Visszatérek-e lélekben, esetleg fizikailag is azokra a helyekre, ahol gyógyulásban részesültem, ahol volt és van lehetőségem találkozni Jézussal?

Bensó Beáta, Tata

2021. március 17., szerda - Jn 5,17-30

De Jézus tovább hirdette: „Bizony, bizony, mondom nektek: A Fiú magától nem tehet semmit, csak azt teheti, amit az Atyától lát. Amit ő tesz, azt teszi a Fiú is. 20Az Atya ugyanis szereti a Fiút, s mindent megmutat neki, amit tesz. De még nagyobb dolgokat is mutat neki, hogy csodálkozzatok rajta. 21Mert amint az Atya föltámasztja a halottakat és életre kelti őket, a Fiú is életre kelti azokat, akiket akar. 22Az Atya nem ítél el senkit, hanem egészen a Fiúra bízta az ítéletet, 23hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút is, ahogy az Atyát tiszteli. 24Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hallja szavamat és hisz annak, aki küldött, az örökké él, nem esik ítélet alá, hanem már át is ment a halálból az életre. 25Bizony, bizony, mondom nektek: Elérkezik az óra, s már itt is van, amikor a halottak meghallják az Isten Fia szavát. S akik meghallják, azok élni fognak. 26Amint ugyanis az Atyának élete van önmagában, a Fiúnak is megadta, hogy élete legyen önmagában, 27s hatalmat adott neki, hogy ítéletet tartson, mert hiszen ő az Emberfia. 28Ne csodálkozzatok rajta! Mert elérkezik az óra, amikor a sírokban mindnyájan meghallják az Isten Fia szavát, és elöjönnek. 29Aki jót tettek, azért, hogy

feltámadjanak az életre, akik gonoszat tettek, azért, hogy feltámadjanak a kárhozatra. 30Magamtól nem tehetek semmit. Amint hallom, úgy ítélek. Ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki küldött.

Még bő két hét húsvétig. Az egész nagybőjtire elegendő gondolat van ebben a mai evangéliumi részletben is...

A zsidók újra csak azon akadnak fönn, hogy Jézus Atyjának (Kovács Tádé mindig Apácskának mondta, fordította...) nevezi a Mindenható Istent. S így egyenlőnek mondja magát vele. Sőt nemcsak fennakadnak, hanem majd az életére is törnek emiatt, vagy legalábbis ezzel indokolják gyűlöletüket.

S minden ezután következő gondolata Jézusnak további újat mond az Atya és Fiú kapcsolatáról...

„...aki hallgat az én tanításomra, és hisz abban, aki engem küldött, annak örök élete van, és nem sújtja őt az ítélet, mert már átment a halálból az életre.”

„eljön az óra ... amikor a halottak meghallják az Isten fiának szavát. Meghallják, és életre támadnak.”

Ahogy Keresztelő János tanúsága Jézusról úgy szól, hogy akkor fogjátok csak megérteni őt, ha hajlandóak vagytok megváltoztatni a gondolkodásmódokat az Isten dolgairól, a világról, magatokról, ha kiléptek kicsinyes semmi nem változhat létmódotokból, a halálból hajlandóak vagytok felébredni! Jézus is így kéri, hogy halljuk meg végre, hogy benne maga az Isten jött el közénk, és amit mond, az mind magáról az Istenről az Istentől szól.

Hallgatni a tanításra... hinni, vagyis követni... jelenti a halálból való átlépést az életbe, egyben az örök életet. Születésünkkel az örök életünk elkezdődött. Az Istenkövetésünkkel (meghallás, hit), mint ahogyan a biológiai halál után majd a „másik” életünk, úgy már itt a földi életünkben elkezdődik a „mennyei örök” életünk. Életre támadásunk ebből fakad: meghallani - hinni, követni. Eszünk már hallja, megérti, most végre szívünk, lelkünk is... Ahogyan a szentjeink, semmi rendkívüli, csak egyszerűen tenni kezdik!

Michl József, Tata

Március 18., csütörtök - Jn 5,31-47

Ha magam tennék tanúságot saját magam mellett, nem volna érvényes a tanúságom. De más tesz mellettem tanúságot, s tudom, hogy az a tanúság, amelyet tesz mellettem, az igaz. Jánoshoz fordultatok, s ő tanúságot tett az igazságról. Mindazonáltal nincs szükségem emberek tanúságtételére, csak azért mondom ezeket, hogy üdvözüljete. (János) égő és világító lámpa volt, de csak ideig-óráig akartatok a fényében gyönyörködni. De nekem olyan biznyságom van, amely felülmúlja Jánosét: tetteim, amelyeknek a végbevitelét az Atya bízta rám. Ezek a tettek, amelyeket végbeviszek, maguk tanúskodnak mellettem, hogy az Atya küldött. Tehát

maga az Atya tesz mellettem tanúságot, aki küldött. Ám ti sem szavát nem hallottátok, sem színét nem láttátok, s szava nem marad meg bennetek, mert nem hisztek abban, aki küldött. Fűrkészitek az Írásokat, mert azt hiszitek, hogy örök életet találtok bennük. Bár éppen rólam tanúskodnak, mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen. Dicsőítést nem fogadok el az emberektől. Ismerlek benneteket, nincs meg bennetek az Isten szeretete. Atyám nevében jöttem, s nem fogadtatok el. De ha valaki a maga nevében jönne, azt elfogadnátok. Hogyan is hihetnétek, amikor egymást dicsőítitek, de azt a dicsőséget, amely az Istentől való, nem keresitek? Ne gondoljátok, hogy vádolni foglak benneteket az Atya előtt. Maga Mózes a vádlótok, akiben reméltek. Mert ha Mózesnek hinnétek, nekem is hinnétek. Mert hisz rólam írt. De hát ha az ő írásainak nem hisztek, hogy hinnétek az én szavaimnak?"

Tetteim tanúskodnak mellettem.

A János neve alatt íródott evangélium mára kiemelt része felsorolja még a többi tanúságtevőt is, aki Jézusról tesz bizonyosságot: az Atya, Keresztelő János, írások - és az Atya által Jézusra bízott tettek, amik "maguk tanúskodnak Jézus mellett".

Akkoriban a csodák hitelesítették Jézust az emberek szemében.

Ma vajon mit cselekedne Jézus, hogy bizonyítsa igazát, és mi belássuk, hogy az a jó út, amit ő mond? Ugyanúgy csodákat tenne? Ma is az hitelesít valakit számunkra, aki csodákat tesz? Magam is részese voltam csodának tartott dolgoknak, de legjobb indulattal is azt mondhatom rájuk, hogy nem tudhatjuk, hogy csodáról volt-e szó, elképzelhetőnek tartok természetes magyarázatot, ha jobban utánagondolunk az összetett háttérnek, illetve ha több szaktudományos ismerettel rendelkezni a dolog megítéléséhez.

Úgy tűnik, ma a gondolkodó emberek többsége nem csodára vár, és valószínűleg Jézus sem a természet megkerülésével próbálná meggyőzni igazáról az embereket.

Éppenséggel a természetbe történő beágyazódás az, ami számomra, és sokak számára érvényesítő erejű megoldás. Azok a cselekedetek, amik működnek. Nem rövid ideig, hanem az utánunk következő sok-sok generáció számára is járható út, és térben, a jelen nemzedékek minden tagja számára is megvalósítható életstratégia. Szerintem Jézus ebbe állna bele ezerrel.

Ezt nevezik a lejáratott szóval fenntarthatóságnak. Ez az út számszerűsíthető, a legapróbb részletekig kidolgozható a természet- és társadalomtudományok segítségével, teljesen egyedi, mindenki kiteljesedhet benne, és ha még a természetén kívülre is vonatkoztatni szeretnénk, akkor kizárásos alapon, reményeink szerint, a Mennyei Atya is nagy valószínűséggel ennek drukkol. Akkor hát hajrá, itt a tettek ideje, nincs mit várakozni, mert úgyis csak az fog megmaradni, ami és aki megmaradóan cselekszik.

Kéry Magdolna, Egyházaszfalu

2021. március 19., péntek - Mt 1,16.18-21.24

Jézus Krisztus születésének ez a története: Anyja, Mária, Józsefnek a jegyese, még mielőtt egybekeltek volna, úgy találtatott, hogy gyermeket fogant a Szentlélektől. 19Férje, József igaz ember volt, nem akarta a nyilvánosság előtt megszégyeníteni, ezért úgy határozott, hogy titokban bocsátja el. 20Míg ezen töprengett, megjelent neki álmában az Úr angyala, és így szólt hozzá: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet Máriát, hiszen a benne fogant élet a Szentlélektől van! 21Fiút szül, akit Jézusnak nevezel el, mert ő szabadítja meg népét bűneitől.” 24József erre fölébredt álmából és úgy tett, ahogy az Úr angyala parancsolta. Magához vette feleségét.

József fölébredt...

Az álom „Isten elfelejtett nyelve” - írja Gyökössy. Üzenetet hordoz. Azt mindenképpen mutatja, hogy mi van az ember tudatalattijában, mely az akarat fegyelmező ereje alól felszabadul az álomban. Ki mivel foglalkozik igazán, arról álmodik. József azzal foglalkozott, hogy jegyese babát vár. Ha nem tőle, akkor megkövezés jár ezért. Akkoriban nem volt megszokott, hogy összefekvésekkel múlassák az időt a házasság előtt. Akkor, ha József nem vállalja el Máriát, akkor kivégzik jegyesét. Aki szeret, az fölállal...

Aki szeret, az fölbred. A szerelem szép, lila ködéből is fölbred. A fölbredés a valósággal való szembesülés. Az ébren lét az elringató álmódásokat hátrébe szorítja, és felelős megfontolásokra indít. Életmentőén természetes, hogy Máriáék igyekeznek elmenni falujukból a rokonokhoz, Erzsébetékhez, akik négy napi járásra laktak tőlük. Aki szeret, az menti a menthetőt...

Aki szeret, az éberén figyel az élet mindennapos üzeneteire. A rohanó, a sodródó ember elmulasztja, elhalasztja a neki is szóló jeleket. Ami elhalasztódik, az el is hal. Ahhoz túl bizonytalan, túl rövid az élet, hogy „mások zsebében hordott lelkiismerettel” tengjünk-lengjünk a világban. Aki szeret, az két lábbal a földön állva tekint az égre...

Király Ignác, Érd

Március 20., szombat - Jn 7,40-53

E szavak hallatára a népből némelyek így beszéltek: „Valóban ez a Próféta!” Mások meg: „Ő a Messiás!” De voltak, akik így vélekedtek: „Hát jöhet a Messiás Galileából? Az Írás szerint Dávid családjából s Betlehem városából kell a Messiásnak jönnie.” Így szakadás támadt miatta a nép közt. Némelyek már el akarták fogni, de senki sem vetett rá kezét. A szolgák is visszatértek a papokhoz és a farizeusokhoz. Ezek kérdőre vonták őket: „Miért nem hoztátok magatokkal?” A szolgák mentegetőztek: „Még soha

sem beszélt úgy ember, ahogy ez beszél.” Erre a farizeusok megkérdezték tőlük: „Csak nem vezetett titeket is félre? Hitt-e benne valaki a tanács tagjai vagy a farizeusok közül? Csak ez az átkozott népség, amely mit sem ért a törvényből.” Egyikük azonban, Nikodémus, aki egy alkalommal fölkereste (Jézust), azt mondta nekik: „Elítél törvényünk valakit is anélkül, hogy először meghallgatták, s meggyőződtek volna róla, hogy mit tett?” De azt mondták neki: „Csak nem vagy te is galileai? Nézz utána, s megbizonyosodsz, hogy Galileából nem támad próféta.” Ezután mindnyájan hazamentek.

A sátoros ünnep utolsó napján történt, ahová Jézus titokban ment fel:

„Ellentét támadt tehát miatta a sokaságban.” Volt, aki prófétának; volt, aki Krisztusnak - azaz a Megváltónak; volt, aki egyszerű embernek (hiszen Galileából nem jöhet a Megváltó); volt aki ellenségnek (hiszen némelyek el akarták fogni) tekintette azt, Aki ezt mondta magáról:

„Aki hisz énbenem, ahogy az írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!”

János evangéliuma magyarázatot is fűz ehhez a mondathoz:

„Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak kapni, mert még nem adatott a Lélek, mivel Jézus még nem dicsőült meg.”

A Lélek eljövételének ünnepére készülünk. A Szentlélek=Szent Szellem az **Egység** Lelke. Nélküle ellentét, széthúzás van. Akkor is, most is.

Ünnepre készülve vizsgáljuk meg, hogy az életünkben hol van ellentét, széthúzás. Milyen belső ellentéteket, ellentmondásokat hordozok magamban? Milyen területen van ellentét, széthúzás a házastársammal, a gyerekeimmel, a közösségemmel, a Bokorral, a körülöttem élőkkel?

Hiszem azt, hogy a Szentléleknek már nem kell „eljönnie” - mert itt van köztünk, bennünk. Olyan mértékben, amilyen mértékben egység van köztünk, bennünk, körülöttünk. Hiszem azt, hogy mindnyájunknak volt/van olyan élménye, amikor érezte/tudta, hogy benne van a Szentlélek. Csak ez nem egy statikus állapot, amit ha egyszer megszerez az ember, akkor az már örökre így marad. A vonzás törvénye alapján azt vonzom be, ami bennem is megtalálható. Ha az egység, az egységre törekvés jellemzi az életet, akkor bevonom azt, Aki az Egység Szelleme. Ha széthúzás van bennem, körülöttem, akkor azt vonzom be, aki a Diabolosz, a széthúzás szelleme.

Krisztus keresztségekor Máté tanúsága szerint „megnyílt az ég, és Isten Lelke galamb formájában aláereszkedett és őreá szállt” (Mt.3:16). Lukács tanúsága szerint pedig a keresztség után „a Szentlélekkel eltelve elment a Jordántól” (Lk.4:1).

Krisztus egységben volt önmagával - tettei és szavai

szinkronban voltak. Vajon az én életemben mennyire van szinkronban, egységben az, amit gondolok, amire vágyok, amit érzek, amit teszek? Töreksem-e arra, hogy egységben legyek önmagammal?

Krisztus egységben volt Istennel. Különleges, bensőséges kapcsolatban volt Istennel. Amikor félrevonult, imádkozott, kereste az Atya akaratát és átélte az Atyával való közösséget. Vajon az én vágyaim, törekvéseim mennyire vannak egységben Istennel, az ő rólam szóló „álmával” (ismerem az életfeladatam? Azt a szerepet, amit a világban csak én tudok betölteni? Nyitott vagyok a „felülről való vezetésre”?)

Krisztus egységben volt a közösségével, a körülötte lévő emberekkel. Tanította, gyógyította őket, figyelt rájuk - szeretetközösségben volt velük. Aki ellenségnek tekintette őt, az nem Krisztusról, hanem arról az emberről szólt, aki nem akart vele egységben lenni. Az Istennel való egység - a duális világban, a szabad akarattal rendelkező emberek körében szükségszerűen megosztást hoz létre - akkor is, most is.

Pünkösöd a közösség ünnepe. Annak a közösségnek az ünnepe, ahol egység van, ahol maradandó gyümölcs terem. Azt kívánom mindnyájunknak, hogy ebben a nehéz időszakban különösen növekedjen bennünk és köztünk az az Egység, mely a Szent Szellem kiáradása. Növekedjünk az egységben önmagunkkal, házastársunkkal, gyerekeinkkel, közösségünkkel, a körülöttünk lévő emberekkel - és mindezek alapjaként az égiekkel, Istennel.

Miklovicz Panni, Nőinics

Március 21. - Nagyböjt 5. vasárnapja - Jn 12,20-33 – Azok között, akik felzarándokoltak, hogy az ünnepen imádják az Istent, volt néhány görög is. Ezek Fülöphöz fordultak, aki a galileai Betsaidából származott, és kérték: „Uram, látni szeretnénk Jézust.” Fülöp elment, és szólt Andrásnak. Aztán András és Fülöp odamentek és elmondták Jézusnak. Jézus ezt válaszolta: „Elérkezett az óra, amikor megdicsőül az Emberfia. Bizony, bizony, mondom nektek: ha a búzaszem nem hull a földre, és nem hal el, egymaga marad, de ha elhal, sok termést hoz. Aki szereti életét, az elveszíti, de aki gyűlöli életét ebben a világban, az megmenti az örök életre. Aki nekem szolgál, az engem kövessen, s ahol én vagyok, ott lesz a szolgáló is. Aki nekem szolgál, azt megtiszteli az Atya. Megrendült a lelkem. Mit is mondjak: Atyám, szabadíts meg ettől az órától? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem. Atyám, dicsőítsd meg nevedet!” Erre szózat hallatszott az égből: „Megdicsőítettem és ezután is megdicsőítem.” A nép, amely ott ácsorgott, ennek hallatára azt gondolta, hogy mennydörgött. Mások így vélekedtek: „Angyal beszélt vele.” Jézus megmagyarázta nekik: „Nem miattam hallatszott ez a szózat, hanem miattatok. Ítélet van most

a világon. Most vetik ki ennek a világnak a fejedelmét. Én meg, ha majd fölmagasztaltatom a földről, mindenkit magamhoz vonzok.” Ezt azért mondta, hogy jelezze: milyen halállal hal meg.

Közösségi istenkapcsolat.

Az imádkozás ünnepére görögök is mentek. Tetszik az érdeklődés részükről, Jézust akarják látni. Meg is találták a megfelelő személyt, Fülöpöt, aki szolt Andrásnak, s ketten mentek Jézushoz a kéréssel.

Ha már ketten vannak, az már érték. Mini közösség. Van kihez szólni, aki meghallgat, jóindulattal, segítséssel, támogatással húz-von, s ez kölcsönös. Az együttlét, a közösségi találkozó után tudom: másképp, többként távozom, mint érkeztem. Nagy ajándék ez Istentől.

Jézus reagálásában - szokás szerint - tanítás van. Szemléletes - mint általában: a búzaszem haláláról beszél, amely ha vállalja ezt, gyümölcstermés sokasága a következmény. Jézus a szolgálat (mai megnyilvánulása a segítség) fontosságát is hangsúlyozza.

Kis kitérő: Márton Áronnak szobra van Kaposváron. Mellette az idézet „Nem futamodtam meg a munkától, bajtól, szenvedéstől.” Az utóbbi idetartozó, de az előbbieket is lényegesebbek.

Jézus vállalja emberségének nem éppen kedvező megnyilvánulásait. Itt a megrendülést. De a fohász és az Atya megerősítése helyreállítja megingását. A közösségi istenkapcsolat párja az egyéni Hozzáfordulás, vagyis az ima szükségessége.

Jézus megnyerte a „csatát”: Téged is, Tesó, engem is, magához vonzott. Milyen jó!

Tölösi Magdi, Bánya

Március 22., hétfő - Jn 8,1-11

Jézus kiment az Olajfák hegyére, majd kora reggel újra megjelent a templomban. A nép köré sereglett, s ő leült és tanította őket. Az írástudók és a farizeusok egy házasságtörésen ért asszonyt vittek eléje. Odaállították középre, és így szóltak hozzá: „Mester, ezt az asszonyt röviddel ezelőtt házasságtörésen érték. Mózes azt parancsolta a törvényben, hogy az ilyet meg kell kövezni. Hát te mit mondasz?” Ezt azért kérdezték, hogy próbára tegyék, s vádolhassák. Jézus lehajolt, és az ujjával írni kezdett a földön. De tovább faggatták, azért fölegyenesedett, és azt mondta nekik: „Az vesse rá az első követ, aki büntelen közületek!” Aztán újra lehajolt, s tovább írt a földön, ők meg ennek hallatára eloldalodtak, egyikük a másik után, kezdve a véneken, s csak Jézus maradt ott a középpüti álló asszonnyal. Jézus fölegyenesedett és megszólította: „Asszony, hova lettek? Senki sem ítélte el?” „Senki, Uram” – felelte az asszony. Erre Jézus azt mondta neki: „Én sem ítéllek el. Menj, de többé ne vétekezzél!”

A mai szentírási részben két „üzenet” is megfogott:

1. „Jézus ... kora reggel ismét megjelent a templomban. ... A nép mind köréje sereglett, ő pedig leült és tanította őket.”

Jézus egyik munkája a tanítás volt. Kora reggeltől elkezdett dolgozni. Erről is példát vehetünk róla. Ma gyakori probléma, hogy a gyerekek, fiatalok nem szokják meg a munkát. Anyuci, apuci mindent megcsinál otthon, „Gyerekem, a te munkád a tanulás.” mondják. Évek múlva derül ki, mennyivel könnyebben veszik az akadályokat a munkahelyen azok a fiatalok, akiknek gyerekkoruktól volt önálló feladata otthon. Nem nagy dolgokra gondolok. Saját szoba rendben tartása, vigyázás a kistesóra, mosogatás, takarítás, bevásárlás, stb.

A te családban ez hogyan van? Van javítani, módosítani való? Mi a feladatod?

2. A mai központi téma a házasságtörő asszony esete. Jól ismerjük a történetet, viszont a szent író egy szóval sem említi a történet másik főszereplőjét, a házasságtörő férfit. Ő nem bűnös? Ő nem méltó a megkövezésre? Tudom, költői kérdések ezek, hiszen abban a korban ilyenek voltak a törvények, a szokások. A férfiakat alig-alig vonták felelősségre a házasságtörés miatt. Ez a szemlélet - bár kezd megváltozni - a mai napig benne van a közgondolkodásban. Szélsőséges eset Szaúd Arábia, ahol még ma is alkalmazzák a halálra kövezést, a you tube-on lehet ilyen felvételt látni. Borzalmas.

Úgy vélem, a jézusi értékrend szerint természetes, hogy Jézus követői között ne legyen megkülönböztetés azért, mert valaki fiúnak, vagy lánynak született. Éppen elég baj, hogy a mi Katolikus Egyházunkban még mindig van a nemek között súlyos megkülönböztetés. Sajnos, a mai magyar családokban is sokszor tapasztalható a férfi központú, patriarchális szereposztás.

Férfiként, vagy nőként mit tudsz tenni a családban, munkahelyeden, baráti köreidben a nemek egyenrangúságáért?

Balogh Laci, Debrecen

Március 23., kedd - Jn 8,21-30

Egy más alkalommal így beszélt Jézus: „Elmegyek és kerestek, de bűnötökben haltok meg. Ahova ugyanis én megyek, oda ti nem jöhettek.” Erre a zsidók megjegyezték: „Csak nem öli meg magát, hogy azt mondja: Ahová én megyek, oda ti nem jöhettek?” De ő megmagyarázta nekik: „Ti innen alulról valók vagytok, én meg felülről való vagyok, ti e világból vagytok, én nem e világból vagyok. Azért mondtam nektek, hogy bűnötökben haltok meg, mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok bűnötökben.” Erre megkérdezték tőle: „De hát ki vagy te?” „A kezdet, amint már

mondtam nektek – mondta Jézus feleletül. – Sokat mondhatnék még rólatok ítéletképpen, mert az, aki küldött, igaz, s azt hirdetem a világnak, amit tőle hallottam.” Nem fogták fel, hogy az Atyáról beszél nekik, Jézus mégis folytatta: „Amikor majd fölmagasztaltatik az Emberfia, megtudjátok, hogy én vagyok, s hogy semmit nem teszek magamtól, hanem azt hirdetem, amire Atyám tanított. Aki küldött, velem van, nem hagyott magamra, mert mindig azt teszem, ami tetszésére van.” E szavaira sokan hittek benne.

Isten elküldte egyszülött fiát, hogy hasonlatossá váljon velünk. Mennyivel könnyebb hitelt adni egy olyan valakinek, aki ugyanúgy érez, érzel, tapasztal, sőt ugyanúgy megkísérti az emberi gyarlóság. Jézus egy közülünk, ugyanakkor vezetőnk, aki nélkül a sötétség ösvényére sodródhatunk.

Jézus azt állítja, Ő fentről való, mi azonban alulról valók vagyunk. Megállapítása automatikusan kivált az emberből egy alárendeltségi viszonyt, mintha azt mondaná: boruljatok le, mutassatok be áldozatot és imádatokat. Természetesen a Jóisten nem ezt várja tőlünk, hisz Jézus búcsúbeszédében kiemeli, nem szolgálói vagyunk, hanem barátai.

Oly sokszor hangzik el a bibliában: Ki vagy te? Jézus azt mondja: A kezdet. Krisztus az újszövetség megalapozója, a Hammurapi törvények helyébe a felebaráti szeretetet állítja, ráadásul az ellenségeink szeretetére is ösztönöz minket. A jelenben megtanulunk újra kapcsolódni felebarátainkhoz, és megkötjük magunkat ismét, erősebben, szilárdabban az Isten kötelével. Jézusra fókuszálunk, aki mindenben az Atya akaratát követte, és halát adunk neki, amiért életét adta értünk, barátaiért. Földi zarándoklásunk legbizonytalanabb perceiben adjon reményt számunkra Mt 28,20b „S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig.”

Kovács Lukács, Budapest

Március 24., szerda - Jn 8,31-42

„Ha megmaradtok tanításomban, valóban tanítványaim vagytok, megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.”

A szabadság az emberiséget ősidők óta foglalkoztató fogalom. Lelke mélyén minden ember vágyik a szabadságra; mások ítéletétől és hatalmától, de leginkább a belső kényszereinktől mentes életre.

Mai neoliberálisaink a szabadságot gyakran az individualizmussal keverik össze. Úgy gondolják, szabad az, aki mindent megtehet, amit akar, nem kell másokhoz alkalmazkodni, lelkiismeretét felmentve csak magára gondol.

Jézus figyelmeztet minket, Ábrahám illúziót kergető fiait, hogy csak az igazság az, amely szabaddá tesz. Isten megtapasztalása, Jézus Krisztus világossága, az

általá élete során bemutatott Isteni Szeretet, mely megszabadíthat minket minden hamis illúziótól, bűneinktől a világ hatalmától.

Kis Imre, Tokaj

Március 25., csütörtök - Lk 1,26-38

„A hatodik hónapban pedig elküldte Isten Gábiel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe, egy szűzhöz, aki a Dávid házából származó férfinak, Józsefnek volt a jegyese. A szűznek pedig Mária volt a neve. Az angyal belépve hozzá így szólt: „Üdvözlégy, kegyelembe fogadott, az Úr veled van!” Mária megdöbben ezekre a szavakra, és fontolgatta, mit jelenthet ez a köszöntés. Az angyal ezt mondta neki: „Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél! íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevez Jézusnak. Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, ő pedig uralkodik a Jákob házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége.” Mária megkérdezte az angyalt: „Hogyan lehetséges ez, mikor én férfit nem ismerek?” Az angyal így válaszolt neki: „A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának. íme, a te rokonod, Erzsébet is fiút fogant öregségére, és már a hatodik hónapjában van az, akit meddőnek mondanak, mert az Istennek semmi sem lehetetlen.” Ekkor így szólt Mária: „íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!” S ekkor eltávozott tőle az angyal.”

Vannak jeles napok az életünkben. Ezek a jeles napok találkoznak más jeles napokkal, s kérdezzük magunktól, egymástól: miért van ez így? Mi lehet ennek a jelentősége, üzenete?

Az én életemben március 25. azért jeles nap, mert akkor születtem. Ennek az ünneplését sokáig - keresztény felnőtt koromban - lényegtelennek tartottam, mert a „Vidd híret az igazaknak” című könyvből erősen magamévá tettem, hogy akkor érdemes ünnepelni valakit, ha fejlődött valamiben. (Pszichológus testvérem arról gyözködött, hogy valakit önmagáért, azért hogy egyáltalán megszületett, már jogos ünnepelni.)

Egy jó ideje eszméltem arra, hogy ez a nap Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepe. Azon gondolkodom azóta, mi tennivalóm van ezzel, mit üzen számomra, hogy a tervezettnél 2 héttel később, ezen a napon láttam meg a napvilágot? Egyáltalán: a környezetünk milyen üzeneteket hordoz, és mi milyen üzeneteket hordozunk a környezetünk számára? Mert hordozunk.

Gábiel hírt hozott Máriának, olyat, ami akkor szűk kis fejébe képtelen volt beleférni. De vannak üzenetek, amiket nem is a fejben lehet megérteni. Vannak

üzenetek, amik a szív felől érthetőek. Fejjel irracionálisak, nem logikusak, értelmezhetetlenek. Kedvenceim közé tartozik Páltól a „most még tükör által homályosan...” igerész.

Mária - a Szentírásból kiolvasva - feltétel nélkül engedelmeskedett a hírt hozónak. Nem a feje, hanem a szíve okán. Rá hallgatott és félretette a logikát. Azt gondolom, reménykedve, hogy majd nem csak tükör által, homályosan fog látni, hanem tisztán, mint ahogy az angyalt sem lehet másként meglátni.

Máriát szolgálatra hívta az angyal és minket sem rulettezni. Minket is arra hív, hogy a szívünkre hallgatva mozduljunk meg, divatos szóval érzékenyüljünk, és gyűrjük fel az ing ujját, lássuk meg a kicsinyekben, elesettekben rászorulókban Krisztust.

Kívánom, hogy legyél beoltandó alany a gyümölcsöshöz életre. Sok termésed adjon örömet a világban.

Vágó Laci, Érd

Március 26., péntek - Jn 10,31-42

A zsidók újra köveket ragadtak, s meg akarták kövezni. Jézus megkérdezte tőlük: „Láthattátok, mennyi jót vittem végbe Atyám erejéből. Melyik jótetemért akartok megkövezni?” „Nem jótettedért kövezünk meg – felelték a zsidók –, hanem a káromlásért, azért hogy ember létedre Istenné teszed magadat.” Jézus folytatta: „Hát nincs megírva törvényetekben: Én mondtam: istenek vagytok? Ha már azokat is isteneknek mondta, akikhez az Isten szólt, és az Írás nem veszítheti érvényét, akkor hogy vádolhatjátok káromlással azt, akit az Atya megszentelt és a világba küldött, azért, mert azt mondtam: Isten Fia vagyok? Ha nem Atyám tetteit viszem végbe, ne higgyetek nekem. De ha azokat viszem végbe, akkor ha nekem nem hisztek, higgyetek a tetteknek, hogy végre lássátok és értsétek: az Atya bennem van s én az Atyában vagyok.” Erre ismét el akarták fogni, de kiszabadult közülük közül.

Valaki egyszer azt mondta: „A celebeket sokan lájkolják, de kevesen szeretik, Jézust kevesen lájkolják, de sokan szeretik.” A mondat első felével könnyen egyetértünk, de a második fele már - tapasztalataink alapján - elgondolkoztató. Mit jelent lájkolni, és mit jelent szeretni?

– A lájkolás a felszínnek, a csomagolásnak szól, míg a szeretet a tartalomnak, az értéknek.

– A lájkolás nem kötelez semmire, míg a szeretet elköteleződéssel jár.

Mindezekon túl jusson eszünkbe, hogy katolikus hittanórán mit tanultunk az emberi élet értelméről: „Azért élünk a világon, hogy Istent és szeretetét megismerjük, ezt viszonzzuk, és eljussunk az örök életre.” Ezen gondolatok figyelembe vételével elmélkedjük át a mai szentírási részt, de tegyünk hozzá még egy nagyon fontos momentumot is: Miután Jézus megkeresztelkedik a Jordánban, azonnal 40 napos

„lelkigyakorlatra vonul a pusztába” (Lk 4,1-12) Ennek tárgya, hogy eldöntse: Isteni hatalmát felhasználva él-e, vagy lemond arról, és az emberek szolgájává lesz. Lefordítva ezt mai nyelvre: Celeb lesz-e, aki után mindenki fut, vagy megváltó, aki mindenki után „fut”. Jézus választott: Neki nem a látszat, hanem az érték volt a fontos. Azért jött, hogy az Istentől elfordult embert visszafordítsa az Isten felé, és nem azért, hogy az ember rácsodálkozzon Isten „képességeire”.

Ha elolvassuk a mai szentírási rész előzményeit is (Jn 10,22-26), akkor látjuk, hogy arról van szó, hogy Jézust rá akarják venni a nyílt színvallásra, hogy Ő-e a Messiás. **És milyen érdekes az emberi természet: Keresi Istent, de ha rátalál, akkor vagy meghajlik előtte, vagy megkeményedik.**

– Meghajlik az, aki azt keresi, hogy mit akar adni nekünk az Isten, és belesimul az Ő akaratába.

– Megkeményedik az, aki azt mérlegeli, hogy mit vár el Istentől, azaz meg akarja szabni Istennek, hogy mit tehet, és mit tegyen.

Ilyenekkel találkozik Jézus a mai evangéliumi részben, akik nem hagyják, hogy a tények „megzavarják” az álláspontjukat. Ők azok, akik nem sokkal korábban inkább elfogadták volna azt, hogy a „vakon született” nem is volt vak, mint azt, hogy Jézus meggyógyította. (Jn 9)

A farizeusok és írástudók szívesen csináltak volna Jézusból celebet. A sztárcsinálók politikájába belefért volna egy „csodamágus”, aki az ő malmukra hajtja a vizet, akit ki lehet állítani a színpadra, és akit felhasználva még hatékonyabban kordában lehet tartani a népet. Egy olyan ember, aki viszont tükröt tart elénk, akinek a szava a lélekig szól, aki nem kordában tartani, hanem magához emelni akarja az embert, aki úgy viselkedik, ahogy ember nem képes, csak Isten, egy ilyen ember nem fér bele a képbe. Egy ilyen ember megkeményedett szíveket irritálja. Az Isten-keresés belénk van programozva, kivétel nélkül. Az Istennel való találkozást pedig Ő személyesen garantálja mindannyiunk életében. Hogy milyen lesz ez a pillanat vagy folyamat, az viszont nagymértékben rajtunk múlik.

Ha ragaszkodunk a magunk gyártotta istenképhez, aki lehet akár szigorú vagy engedékeny, aki a jót jutalmazza, a rosszat bünteti, akihez nem kell elköteleznie magam, mert hagy „szabadon” élni, aki nem birizgálja a lelkiismeretemet, akivel lehet alkudni, hogy „mit kell tennem azért, hogy ...”, ha ragaszkodunk ehhez a képhez, akkor kiábrándító lesz számunkra a valódi találkozás (már itt a földi életben is). Miért? Mert csak lájkolni szeretnénk Istent, és nem „megismerni és viszonzni az Ő szeretetét”, ahogy a katekézis is írja. Ám a mai szentírási szakasz nem a celebet áhítók reakciójával végződik. Jézus egyszerűen otthagya őket. János ugyan csak 3 mondatot, de 3 nagyon fontos

mondatot ír azokról, akik nem a látszatembert keresték Jézusban: „Ezután Jézus ismét átment a Jordánon túlra, arra a helyre, ahol János először keresztelt, és ott is maradt. Sokan fölkeresték, mert így gondolkodtak: „János ugyan egyetlen csodát sem tett, de amit mondott róla, az mind igaznak bizonyult.” És sokan hittek benne.” Mi vajon melyik táborhoz tartozunk?

Molnár Károly Zsolt, Érd

Március 27., szombat - Jn 11,45-57

A zsidók közül, akik fölkeresték Máriát, sokan látták, amit Jézus végbevitt, és hittek benne. Némelyek azonban elmentek a farizeusokhoz, és hírül vitték, amit Jézus tett. Erre a főpapok és a farizeusok összehívták a főtanácsot, és megkérdezték: „Mit tegyünk? Ez az ember nagyon sok csodát tesz. Ha tovább tűrjük, mindnyájan hinni fognak benne, aztán jönnek a rómaiak, és elpusztítják szentélyünket is, népünket is.” Egyikük, Kaifás, aki abban az évben a főpap volt, így vélekedett: „Nem értitek a dolgot! Nem fogjátok fel, hogy jobb, ha egy ember hal meg a népért, mintsem hogy az egész nép elpusztuljon.” De ezt nem magától mondta, hanem mint főpap megjövendölte, hogy Jézus meghal a népért, s nemcsak a népért, hanem azért is, hogy Isten szétszóródott gyermekeit egybegyűjtse. Ettől a naptól eltökélt szándékuk volt, hogy megölik. Jézus ezért nem járt többé nyíltan a zsidók között, hanem visszavonult a puszta szélén fekvő egyik városba, Efraimba, és ott tartózkodott tanítványaival.

„Látták, amit Jézus tett, és hittek benne.”

A csoda hallatára a Betániában járók különbözően vélekednek, van, aki hisz, van, aki egyből szalad a hivatalos megmondókához jelenteni. Tulajdonképpen bármi történik, mi mindent a saját szemüvegünkön keresztül látunk. Ami az egyiknek csak egy gaz, az a másiknak mezei virág. Itt is, aki akar és tud, az hisz és lelkesedik, akinek nincs saját véleménye, az szalad kérni egy véleményt. Nem így van ez ma is? De hiszen még, aki hisz, az is hány féle módon hisz, arról nem is beszélve, hogy mennyire akarja, tudja a hitére feltenni az életét, vagy legalább próbálja a hite szerint alakítani a cselekedeteit, az életét. Láthatjuk, hogy a főtanács, akik politikusok is egyúttal, egyből politikai kérdést csinálnak a csodából és a népszerű tanító megjelenéséből. Nem is tehetnek talán mást, mert aki valamiben nagyon benne él, az óhatatlanul mindenre ki is vetíti azt. Intő jel ez nekünk, hogy kerüljük a politikát, ne foglalkozunk vele többet a szükségesnél, mert az egy nagyon sajátos látásmódot eredményez, amitől még tudatosan is nehéz elszakadni. Ahogy a nagytanácsból csak kevesen - Nikodémus, az arimateai és Gamáliel - tudtak valamennyire elszakadni a pozíciójuk szerinti látásmódtól. Sőt láthatjuk, hogy az evangélista János szintén azonosul a korabeli gondolkodásmóddal, és

elhiszi, hogy aki abban az évben a megválasztott főpap, az jövendölési képességet kap a hivatalához. Erről azért ma - évezredek távlatából - sokan másképpen gondolkodunk. Fontos, hogy az életünket, és a környező világ eseményeit, ne egy speciális, a világ által kínált szemüvegen keresztül lássuk, hanem megtanuljuk - a Jézus tanítása alapján kialakuló - egyéni látásmóddal szemlélni. Ez rendszeres szentírás olvasással, imádsággal, elmélyüléssel, lelkigyakorlatozással, lelkivezetéssel, és mindenképpen sok külső és belső csenddel érhető el. Ahogy az Efraim környékiek szükségét érezték a megtisztulásnak, ez most nekünk - a nagybőjt kapcsán - időszerű lehet. Istenem segíts meghallanom, megértenem, hogy Jézus mit tanácsol konkrétan, személy szerint nekem, és tudjak haladni is ezen az úton.

Singer József és Tili, Székesfehérvár

Március 28. - Virágvasárnap - Mk 11,1-10; Jn 12,12-16 -

Amikor Jeruzsálemhez közeledtek, Betfagé és Betánia táján, az Olajfák hegyénél előreküldte két tanítványát ezzel az utasítással: „Térjete be a szemközti faluba! Mindjárt amikor beértek, találtok ott egy megkötött szamárcsikót, amelyen még nem ült ember. Oldjátok el és vezessétek ide! Ha valaki szólna, hogy mit csináltok, mondjátok, hogy Urának van rá szüksége. Erre rögtön elengedi.” El is mentek és megtalálták a szamárcsikót, kint az úton egy kapuhoz kötve. Eloldották. Azok közül, akik ott ácsorogtak, valaki megkérdezte: „Miért oldjátok el a szamarat?” Úgy válaszoltak, ahogy Jézus meghagyta nekik. Erre elengedték őket. A szamárcsikót Jézushoz vezették, ráterítették köntösüket, és ő ráült. Sokan a ruhájukat terítették az útra, mások meg lombos ágakat szórtak eléje, amelyeket a réten vágtak. Az előtte menők, s akik kísérték, ezt zengték: „Hozsanna! Áldott, aki az Úr nevében jön! Áldott atyánknak, Dávidnak közelgő országa! Hozsanna a magasságban!”

A győztes bevonulása

Régi koroktól kezdve a bevonulás egy városba, a győztes hadvezér ünnepelt menete a város behódolását, tisztelgését, a vezérnek kijáró dicsőítést fejezi ki. A nép és a város vezetői egyöntetűen „leteszik” egojukat, hatalmukat a győztes elé, megadva és átadva neki önmagukat és a várost. A bevonulást hatalomátvétel követi, sokszor új törvények, rendelkezések lépnek életbe, egyszóval gyökeresen megváltoznak a dolgok, a város és a nép egy új rendnek, egy új életnek hódol be, és adja meg magát. Jézus bevonulása átveszi ezt a képet. Jeruzsálem a zsidó kultúra és vallás központja, politikai és társadalmi értelemben is főváros. János megemlíti, hogy pálmaágakat terítették Jézus elé, ami a győzelem, a diadal jelképe volt. Dávid fiának, a király fiának nevezték, más szóval ő a trónörökös, a zsidók új királya. A kép tehát szavakra lefordítva így szól: Jézus, a zsidók

új királya győztesként bevonul a zsidó társadalmi és vallási rend központjába, és átveszi a hatalmat.

Elgondolkodtató, hogy miben volt győztes Jézus... Hiszen kivégezték, mint istenkáromlót, bűnözőt, lázadót. Társai szétfutottak, eszméit gúny, közöny vagy éppenséggel éles kritika és ellenállás verte szét. Jézus már ekkor is tudta, hogy ez a sors vár rá, mégis fontosnak tartotta, hogy felhasználva az ősi képet, bevonuljon. Ráadásul számárháton, egyszerűségben és szelidséggel, ami viszont egyáltalán nem hasonlított a világi hatalmasságok és győztesek bevonulásához.

Jézusról tudjuk, hogy szinte minden tette szimbolikus, és képekben értelmezhető, érthető meg igazán. Emiatt örök érvényű, mert ezek a képek a bennünk lévő ősi, mélyen rejtőző képekre rezonálnak, és a gyökerek szintjén fejtik ki hatásukat. Felszínesen nézve meglehetősen ellentmondásos a helyzet, hiszen látszólag senki sem hódolt be Jézusnak, sőt maga Jézus tudja jól, hogy ki fogják végezni, és sem világi, sem vallási értelemben nem lesz győztes. Legalábbis az „evilágnak” nevezett helyen nem, amit sokszor szembeállít az Isten országának nevezett hellyel. Azzal a hellyel, amit számtalan hasonlatában és képében az élet új rendjének, az új Égnek és új Földnek nevez - ami a teremtés kezdete óta el van készítve az ő követőinek, és ami bennünk van, köztünk van, ha szellemi utunkon elérünk oda, ahova Jézus és tanítása vezet. Ennek a szellemi útnak születéstől a halálig csak egy célja van: eljutni abba az országba, állapotba, ahol Jézus és az ő igazsága az egyeduralkodó - ahova valójában bevonult, és átvette a hatalmat. Az egész embernek, testnek, léleknek, szellemnek együtt kell eljutnia ebbe az állapotba, országba. A teljes embernek kell behódolnia Jézus előtt, átadva neki a hatalmat, a szellemi irányítást. Azt is tudjuk, hogy Isten országa nemcsak bennünk, hanem közöttünk is jelen van, ha Jézus nevében vagyunk együtt. Ez a „behódolás” tehát a közösségekre, egyházakra, felekezetekre is igaz kell, hogy legyen. Mindegy, hogy ketten-hárman, vagy akárhány millióan tartoznak Jézushoz.

Azonban még egy fontos dologban más Jézus „bevonulása”. Ő nemcsak átveszi az irányítást, hanem meg is változtatja, újjá is teremti az országát. Megtisztítja, meggyógyítja azokat, akik hozzá tartoznak. Az ő törvényei, rendelkezései nem külső, a legyőzöttekre kényszerített szabályok, hanem belülről átforgató, tisztító, megújító erők. Ezért nem ellenállást vált ki a „behódoltakból”, hanem boldogságot ad, és valódi, emberhez méltó hazatalálást az örök otthonba.

Dombi János, Székesfehérvár

Március 29., hétfő - Jn 12,1-11

Hat nappal húsvét előtt Jézus Betániába ment, ahol Lázár lakott, akit feltámasztott a halálból. Ott vacsorát rendeztek neki. Márta felszolgált és Lázár is a vendégek

közt volt. Mária vett egy font valódi nárduszból készült, drága olajat, megkent vele Jézus lábát és megtörölte a hajával, a ház betelt az olaj illatával. Az egyik tanítvány, az iskarióti Júdás, aki elárulta, méltatlankodott miatta: „Miért nem adták el inkább az olajat 300 dénárért, s miért nem osztották szét a szegények közt?” De nem azért beszélt így, mintha a szegényekre lett volna gondja, hanem mert tolvaj volt: ő kezelte a pénzt és eltulajdonította, amit rábíztak. Jézus így szólt: „Hagyd békén! Hadd tegye, hiszen temetésem napjára teszi. Szegények mindig vannak veletek, de én nem leszek mindig veletek.” Amikor megtudták, hogy ott tartózkodik, a zsidók közül sokan elmentek, nemcsak Jézus kedvéért, hanem hogy Lázárt is lássák, akit feltámasztott a halálból. Erre a főpapok elhatározták, hogy Lázárt is megölik, mert miatta sok zsidó elment oda, és hitt Jézusban.

A mai evangéliumi részben (talán a Mk 14,3-9-ben még hitelesebb leírásban szerepel ez a történet) egy bűnös asszony Jézus fejére önt egy méregdrága illatszert. Meg is kapja mindkettőjük ezért a kritikát, Jézus azonban teljesen más megvilágításba helyezi ezt a cselekedetet és annak elfogadását is. Ha végig gondoljuk az életünket, mi is gyakran válunk szereplőivé hasonló eseményeknek. Vagy úgy, hogy minket ér dicséret, nekünk köszönnek meg valamit, vagy úgy, hogy mi vagyunk hálásak valaki életéért, tetteiért, kedvességéért, de sajnos talán leggyakrabban a kritikus közönség szerepében találjuk magunkat, amikor rosszállásunkat fejezzük ki, ha valakit kiemelnek, megdicsérnek. Persze van ennek az utóbbinak bőven alapja, hiszen gyakran a hatalmon lévők, a politikusok kapják a „dicséretet”, „elismerést”, mert ők irányítanak, diktálnak, náluk a hatalom és a pénz, tehát a kegyeikért megy a hajtás.

Van azonban értéke, létjogosultsága a hétköznapi, tényleges teljesítmény, kedvesség, elismerésének is. Milyen rideggé válhatnak kapcsolataink, ha nem tudnánk őszintén megköszönni szüléinknek, párunknak, gyermekeinknek, a minket erősítő, támogató embereknek a szeretetét, szolgálatát? Ráadásul minket is erősít - még ha nem is ez lebeg a szemünk előtt cselekvés közben -, ha észreveszik és értékelik szolgálatainkat.

Vagyis nem maga a hála, a köszönet kifejezése a probléma, hanem ha ez nem őszinte, és nem érdekmentes.

Javasolom, hogy olyan szemmel nézzük Jézus esetét és a mi életünk eseményeit is, amivel az igazi, mély, tiszta értékeket vehetjük észre!

Magyar László, Székesfehérvár

Március 30., kedd - Jn 13,21-33, 36-38

E szavak után Jézusnak mélyen megrendült a lelke, s megerősítette: „Bizony, bizony, mondom nektek: Egyikőtök elárul.” Erre a tanítványok egymásra néztek,

mert nem tudták, melyikükről mondta. A tanítványok közül az egyik, akit kedvelt Jézus, az asztalnál Jézus mellett ült. Simon Péter intett neki és kérte: „Kérdezd meg, kiről beszél.” Erre Jézus keblére hajolt és megkérdezte: „Uram, ki az?” Jézus így felelt: „Az, akinek a bemártott falatot adom.” Ezzel bemártotta a falatot, fogta és az áruló Júdásnak nyújtotta, az iskarióti Simon fiának. A falat után rögvest belézállt a sátán. Jézus csak ennyit mondott neki: „Amit tenni akarsz, tedd meg mielőbb!” De az asztalnál ülők közül senki sem értette, miért mondta neki. Mivel Júdás kezelte a pénzt, némelyek azt gondolták, hogy Jézus megbízta: „Vedd meg, amire az ünnepen szükségünk lesz.” Vagy hogy adjon valamit a szegényeknek. Mihelyt átvette a falatot, Júdás nyomban elment. Éjszaka volt.

Júdás, Péter - árulás, megtagadás

A nagykeddi evangélium már az utolsó vacsora legkomorabb részletét eleveníti fel. Az emberi közösségeknek sajnos mindig része volt az árulás, meghasonlás, megtagadás. Fiatalabb koromban nagyon megütköztem azon, ha egy híres regényben kitudódott az áruló neve, akár a várvédők között, akár a grundon, vagy ha egyházon belül lett valaki ügynök, besúgó. A megvetés és a gyűlölet hamar véleményt alkotott, de mikor jobban utána olvastam, akkor jöttem rá, hogy mindegyik árulás mögött van egy kisebb tragédia, félelem vagy fenyegetés és kényszerítés, a hit és a biztonság elvesztése. Jézus, bár előre látta barátai gyengeségét, türelmes és megbocsátó volt, fontosabb volt neki, hogy közössége egyben maradjon, tovább éljen. Júdás - aki szerette a pénzt és talán szikárius volt, többet várt Jézustól - nem tudott megbirkózni tettével. Péter - a mindig fogadkozó - még fel tudott állni többszöri megbotlásából, és bizalommal indult újra mestere után. Sokszor úgy vagyunk mi is, mint Péter. Ha nem is követünk el teljes árulást, komoly helyzetben a „kényelmes” tagadást választjuk. Tegyük fel a kérdést magunknak: táplálom-e nap mint nap a hitem, erősítem-e emberi kapcsolataimat, hogy ne kelljen megtagadni a jézusi utat?

Bognár Péter, Székesfehérvár

Március 31., szerda - Mt 26,14-25

Ekkor a tizenkettő közül az egyik, a karióti Júdás, elment a főpapokhoz, és ezt kérdezte tőlük: „Mit adtok nekem, ha kezetekre adom?” Azok harminc ezüstöt fizettek neki. Attól kezdve már csak a kedvező alkalmat kereste, hogy kiszolgáltassa nekik.

Az utolsó vacsora.

A kovásztalan kenyér ünnepének első napján a tanítványok ezzel a kérdéssel fordultak Jézushoz: „Hogy akarod, hol készítsük el neked a húsvéti vacsorát?” Így felelt: „Menjete be a városba ehhez meg ehhez, és mondjátok meg neki, hogy a Mester

üzeni: Közel az időm, nálad költöm el tanítványaimmal a húsvéti vacsorát.” A tanítványok úgy tettek, ahogy Jézus meghagyta nekik, elkészítették számára a húsvéti bárányt. Amikor beesteledett, asztalhoz ült a tizenkét tanítvánnyal. Vacsora közben megszólalt: „Bizony m ondodom nektek, egyiketek elárul.” Erre igen elszomorodtak és sorra megkérdezték: „Csak nem én vagyok az, Uram?” „Aki velem egyszerre nyúl a tálba, az árul el” – felelte. „Az Emberfia ugyan elmege, amint megírták róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja. Jobb lett volna neki, ha meg sem születik.” Erre Júdás, az árulója is megkérdezte: „Csak nem én vagyok az, mester?” „Magad mondtad” – válaszolta.

Vajon Jézus milyen szempontok alapján választotta ki a tanítványokat? Ha rá kell vágnom a választ, azt mondom, hogy azokat választotta, akik majd a leghűségesebben követik Őt, és a leghatékonyabban hirdetik tanítását. Akkor viszont hogyan került közéjük Júdás? Jézus tévedett vele kapcsolatban? Félreismerte őt? Vagy azért választotta, hogy - mint a katolikus tanítás mondja - beteljesítse az írásokat? A 27. fejezetben Máté evangélista is visszautal Jeremiásra a 30 ezüstpénzzel kapcsolatban. Tudjuk, a 12 tanítvány Izrael 12 törzsét jelképezte. Jézus azon szándékát szimbolizálta, hogy amit mond, azt Izrael egészének mondja. Júdás „meghívása” számomra azt jelenti, hogy Jézus nem csak a jószándékúakat, nyíltszívűeket szólítja meg. Hanem a megkeseredetteket, a rossz szándékúakat is. Jézusnak, Istennek mindenkire és mindenhez köze van. A nehéz esetekhez, a reménytelenekhez is. Nekem szinte mindig van újabb és újabb ötletem, hogy - általában másoknak - mit kellene mondaniuk, tenniük az ilyen emberekkel. Nem adom fel... Jézus ebben a részben azt mutatja meg, hogy abból a helyzetből sem menekül el, ahol már nincs ötlete. Jézus - talán kezdettől fogva - akarta, hogy szembesüljön ezzel a helyzettel. Az életének része legyen. Nem tudta, mit tehetne Júdással, Júdásért. De vállalta ennek a helyzetnek a következményeit, még akkor is, ha az életébe került. Mustó Péter mondja, hogy „a megszegyenülésben is benne van Isten, azt is Isten teremtette.” (Érted vagyok, 2019. április) Többen tiltakoznak ez ellen. És amikor kiszolgáltattának, meg alázottnak, vesztesnek, tehetetlennek érzem magam, az én zsigeri reakcióm is az, hogy Jézus már nincs mellettem. Szeretném nemcsak az eszemmel tudni, hogy Isten jelen van ott is, ahol mások helyzetét, vagy éppen a magamét kilátástalannak látom, a jelenléteket haszontalannak gondolom.

Ha már nincs más lehetőségem, a tehetetlenségemben, reménytelenségemben is megjeleníthetem Jézust.

Tanos Gábor, Székesfehérvár